

GOETHE, JOHANN WOLFGANG VON
WESTE, ERIK WILHELM

**Werthers lidande. Öfversättning ifrån
tyskan. =Anon=. Stockholm tryckt i
Kumblinska tryckeriet. =1-2. 1783.=.**

Stockholm
1783

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

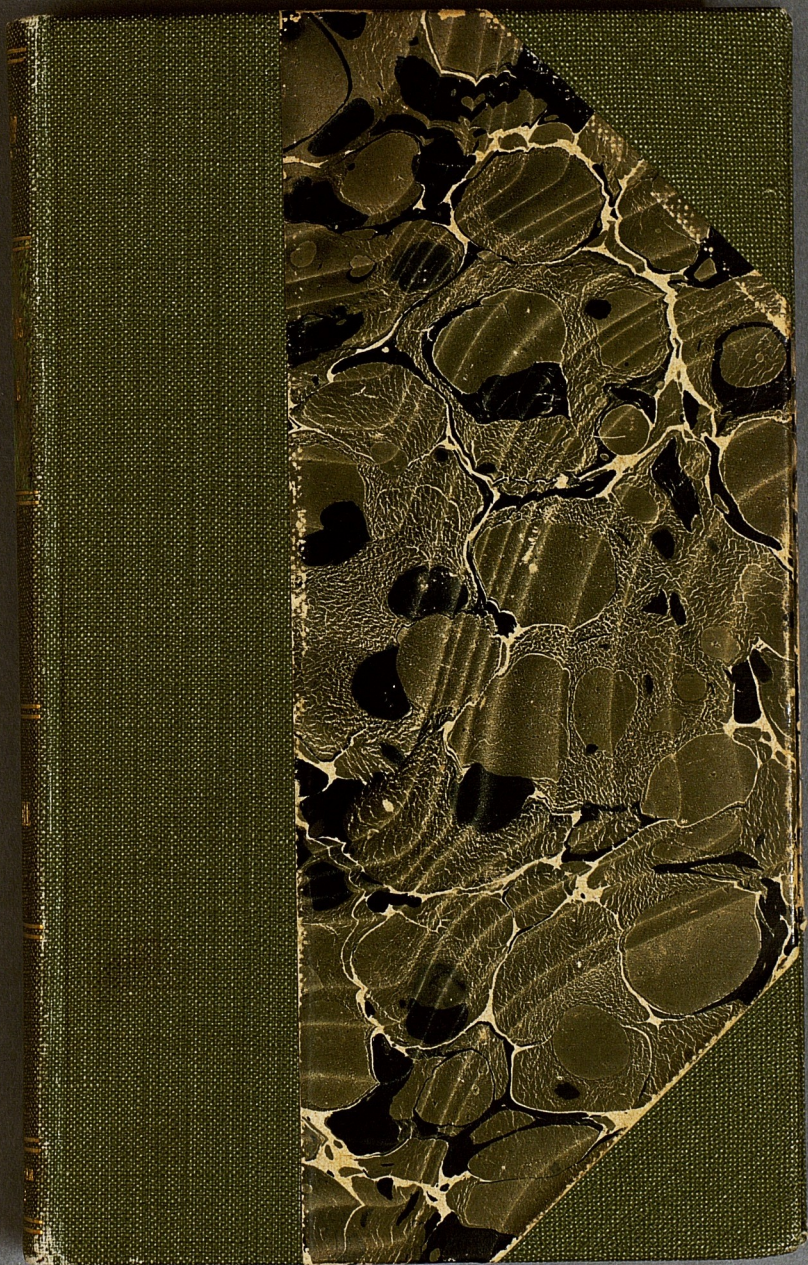
- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

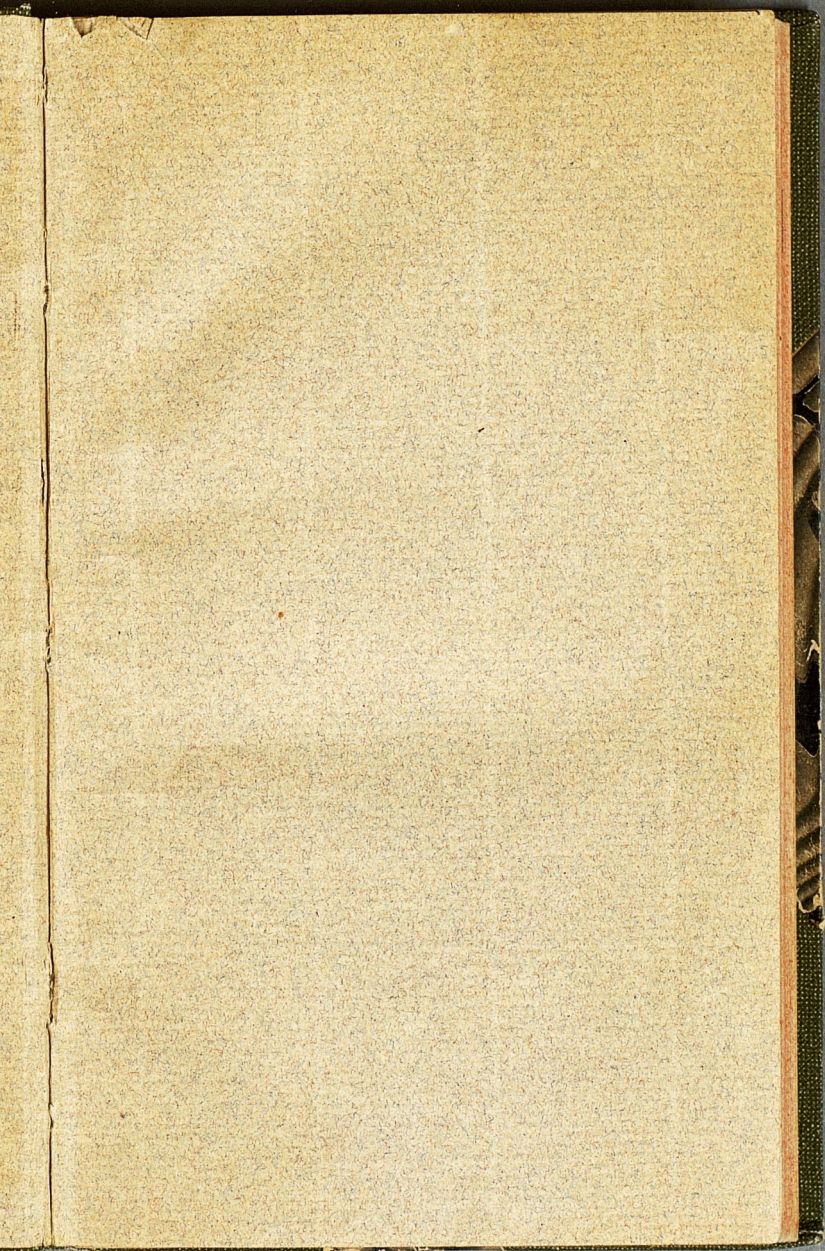
Roman

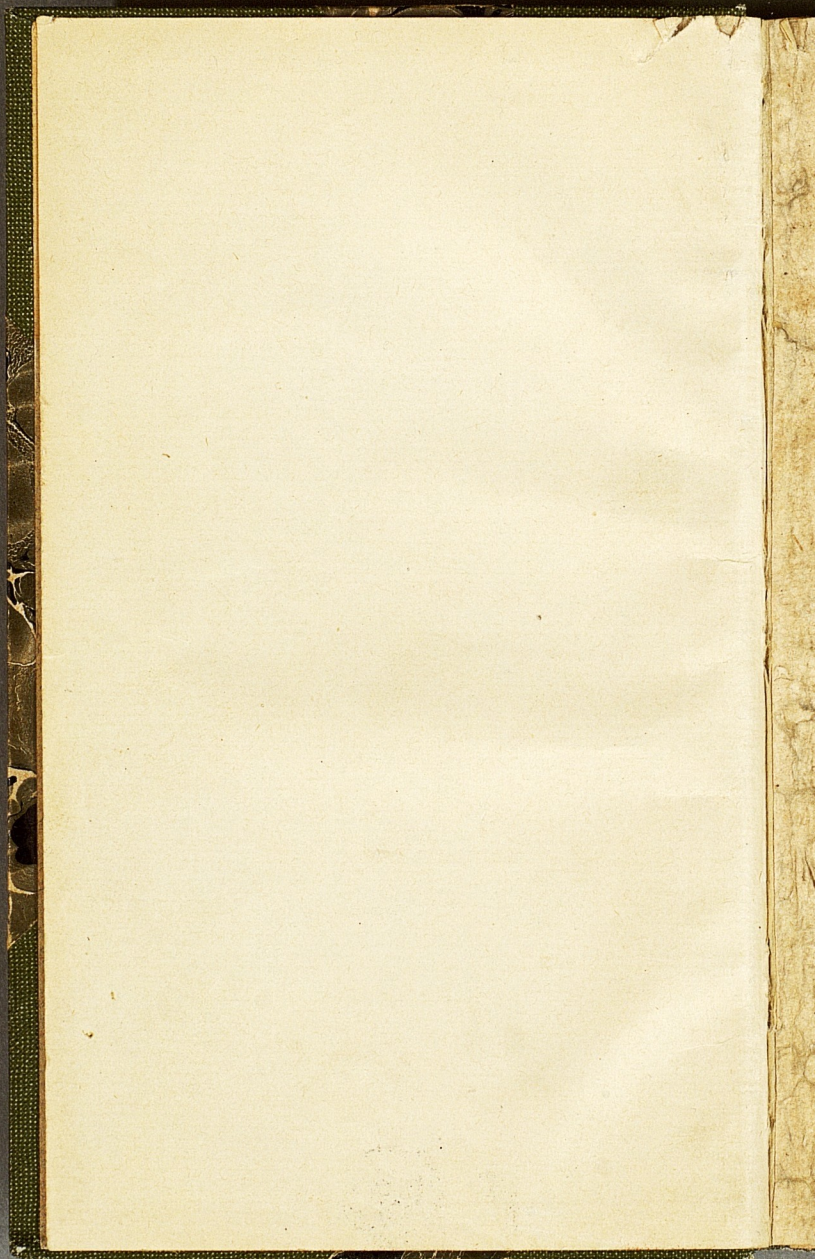
1700 - 1

1700 - 1829

Roman

GOETHE, J. W. von

WERSERES

Lidande

Öfversättning ifrån Tyskan

Första Delen.

Carl Almqvist

Stockholm

Tryckt i Rumblinska Tryckeriet 1783.

Til Läsaren

Här förelägges Dig allt hwad jag funnat
upleta och hopsamla af den olycklige Wer-
thers Historia; i den öfvertygelsen at du skall tae-
ka mig därefter. Du lär åtminstone ej kunna
neka Hans Snille och hans Character din be-
undran och kärlek, och hans Öde dina tårar.

Och Du öma hjerta, som känner samma
plåga, samma nöd som han, hämta tröst af
Hans lidande, och låt denna lilla Bok wara
Din wän, så framt du af ödets stikelse eller
egget förwällande ej äger någon närmare at tilgå.

Werther's

Lidande.

D. 4. Maji 1771.

Huru nöjd är jag icke at jag är borta!
Bäste wän, hwad är männifjo-hjer-
tat! At öfwergifwa dig som jag så högt äls-
kar, som war ofskiljagtig ifrån mig, och ändå
wara nöjd! Men jag wet du förlåter
mig det. War icke min ställning och mina
öfriga förbindelser just utsökte at plåga et
hjerta som mitt? Den arma Leonora! (*)
Och likwål war jag ofkyldig! Nådde jag för
at, medan hennes Systers behag gjorde mig
hännens conversation angenäm, en passion föddes
uri det arma hjertat? Men — war jag
likwål aldeles ofkyldig? Har jag icke under-
hållit hennes känslor? Har jag icke sjelf ro-
at mig at de helt sanna uttryck af naturen,
som så ofta bragte oss til löse, ehuru lites
lösliga de woro? Har jag icke — O hwad är
männifjan at hon wägar klaga öfwer sigsjelf!
— Jag wil, min bäste wän, jag lofwar dig
A 2 det,

(*) Hvem denna Leonora och hennes Syster was
rit, eller hwad anledning Werther haft at beklaga
henne, ger Författaren ej tillkänna, om man
ej af några längre fram skrekommade strophee
får sluta at hon redan war död.

Det, jag wil bättre mig, jag wil icke mer idisla det lilla onda som Gudet förelägger oss, såsom jag hittils gjort. Jag wil njuta det närwarande, och låta det förflutna wara förflutet. Wisserligen har du rätt, min wän; människors plågor woro mindre, om de ej — Gud wet hwarföre de äro så gjorda — om de ej så fåfängt syssosatte sin bestållsamma inbildning, och håldre påminde sig det förbi-gångna onda, än njöto det närwarande sådant som det är!

War så god och säg min Mor at jag skal sköta hennes affärer på bästa sätt, och med första göra hånne reda därpå. Jag har talt med min Tant, och på långt när ej funnit i hånne den elaka käringen som man beskriwit hos oss: hon är et muntert och håf-rigt fruntimmer, med et det bästa hjerta. Jag förklarade hånne min Mors misnöje öfwer den innehållna arfs lotten. Hon sade mig sina skäl och orsaker, samt de wilkor emot hwilka hon wore färdig at utlemna alt, ja mer än wi begärt. Korteligen, säg min mor at alt skal gå wäl; jag wil ej skrifwa mer därom för denna gången. Men jag har åter i denna lilla sak funnit at mistag och oestertänksamhet åstadkomma mera oreda i werlden än list och uska. Utminstone äro de twänne senare wisserligen mera sällsynta.

För öfrigt befinner jag mig här ganska wäl. Ensligheten är mig en dyrbar såkedom i denna

denna

Denna paradisiska ort, och denna ungdomens
 ärestid uppfyller med en ljustig värma mitt
 ofta ryfsande hjerta. Hwarte träd, hwarje
 häck är en blomstergwast, och jag önskade
 bli en sjäril, för at få swäfswa omkring i es
 haf af wälluft, och där hämta all min
 nåring.

Sjelfwa staden är oangenäm, men rundes
 omkring är naturen obeskripligen skön. Det
 ta föranlåt den afledne Grefwen af M : : :
 at anläggga en trågård på en af de kullarne,
 som med de skönaste förändringar i naturen
 möta hwarannan och formera de täckaste däl-
 der. Trågården är simpel, och man mär-
 ker redan wid ingången at ingen konstig trä-
 gårdsmästare, utan et känslofullt hjerta som
 här welat njuta sig sjelft, teknat planen där-
 til. Redan har jag fällt många tårar öfwer
 den afledne, i det lilla förfallna Cabinetret,
 som fordom war hans favorit-rum, och nu
 äfwen är mitt. Snart blir jag herre öfwer
 trågården; trågårdsmästaren har redan på
 et par dagars tid blifwit mig tilgifwen, och
 han skal ej få orsak at ångra det.

D. 10 Mäst

Et underbart lugn har intagit hela min
 själ, liksom i sköna wår-morgnarne, dem jag
 med hela hjertat njuter. Jag är så allena

och så förnöjd med min lefnad på denna ort som är skapad just för sådana själar som min; jag är så lycklig, min bästa du, så fördjudad i känslan af en stilla warelse, at min konst lider därwid. Jag skulle nu ej kunna rekna, icke göra et drag, och har likwål aldrig warit större målare än just i dessa ögnablick. När wälluktande ångor upsylla dalen omkring mig, och middagssolen hwilar på rutan af den ogenomträngliga skogen, i hwars mörker jag wistas, och til hwars inre helgedom blott här och där en stråle smyger sig in; när jag då ligger i det höga gräset wid den fallande bäcken, och tätt wid jorden tusende slags små växter lysosätta min upmärksamhet; när jag ser en hel werld af små warelser och en otalig mängd och osupräntliga slags skapnader af maskar och flugor, wimla emellan gräs-strån, och känner i mitt hjerta den Allsmågtiges närvaro, som skapade oss alla efter sitt beläte, det kärleksfulla wäsendets andedrägt, som närer och uppehåller oss, swäfwande i ewig sällhet. Min wån, när det då skymmer för minna ögon, och hela werlden och himmelen hwila uti min själ, likt en älskarinnas bild; då suckar jag ofta och tänker: ach om du kunde uttrycka allt detta, om du kunde inblåsa uti papperet det som uppfyller dig med lif och känsla, så at du finge en afbild af din själ, äfwen som hon är en afbild af den oändlige Guden.

Min

Min wän — men jag förmår det ej, jag digo
nar wid dessa stora och hårliga syner.

D. 12 Maji.

Jag wet ej om några förjusande andar
swäfsa i denna nejd, eller om den warma
himmeliska fantasien så uplyst mit hjerta, at
alt här omkring förekommer mig så paradiskt.
Strax utanför staden är en brunn, wid
hwilken jag är fastroll'd, liksom Melusina
och hånnes Syster. Du går ut för en liten
fulle, och finner dig wid ingången til et hwalf,
hwarifrån wäl tjugu trappsteg leda, och där
det klaraste watten spränger ut ur marmorklip-
pan. Muren som afwänt för iansluter brun-
nen, de höga träden som omgifwa och betä-
cka platsen, ortens swalf, alt har något så
intagande, så dystert! Jagen dag går förbi
at icke jag sitter där en tima. Där komma
flikorne utur staden at hämta watten, en den
menlösaste och nödmändigaste syssla, hwilken
ock fordom sjelfwa Korunga-döttrarne för-
rättade. Swar gång jag sitter där, upli-
was hos mig de patriarchaliska ideerne, och
jag föreställer mig så lifligt huru patriarcher-
ne göra bekantskap och fria wid brunnen,
och huru wälgörande andar swäfsa om-
kring brunnar och källor. O! den måtte al-

drig efter en trøttfam sommardags wandring
 ha swalkat sig wid en brunn, som ej kån-
 ner detta.

D. 13 Maji.

Du frågar om du skal sticka mig mina
 böcker, kåra du, jag ber dig för Guds skull,
 lämna mig i fred för dem. Jag wil icke
 mera bli ledd, upmuntrad och upeldad, det-
 ta hjerta rasar nog af sig sjelft; jag behöf-
 wer wagg-sång, och den har jag funnit i all
 sin fullkomlighet i min Homer. Huru ofta
 tullar jag icke mitt gåsande blod i sömn! ty
 så olift sig sjelft och så ostadigt har du al-
 drig sett någon ting som detta hjerta. Bä-
 ste wån, behöfwer jag säga dig det, du som
 så ofta burit den bördan at se mig gå öfwer
 ifrån ångstan til utswäfwande nöjen, och is-
 från en ljuf melancholi til fördärfliga passio-
 ner? Därföre handterar jag det ock som et
 litet barn; det får hwad det wil; men låt
 detta wara sagt öf emellan, ty det ges folk
 som skulle lägga mig det til last.

D. 15 Maji

Sämre folket här på orten kånner mig
 redan, och åstkar mig, i synnerhet barnen. En
 bedröflig anmärkning har jag gjort. Då jag
 i

i början gaf mig i tal med dem, och frågade dem förtroligt om allahanda, trodde några at jag wille gåcka dem, och affärdade mig tåmligen groft. Jag lät icke förryta mig, och fann blott sanningen af hwad jag ofta förut märkt, Folk af wißt stånd anse altid med en aflågsen kallfinnighet det sårre folket, liksom de fruktade at förlora något genom det de ualkas dem; des utoim ges en hop spesoglar, som synas nedlåta sig, blott för at göra sitt öfwermod desto kånbarare för det fattiga folket.

Jag wet wäl at wi hwarcken äro eller kunnna alla wara lika goda. Men jag håller för at den som tror sig behöfwa hålla sig ifrån den så kallade pöbeln, för at bibehålla respecten, är äfwen så föragtlig som en pultron, den där gömmer sig undan för sin sände, af fruktan at bli öfwerwunnen.

För några dagar sedan kom jag til brunnen, och fann för mig en ung tjenstflicka som hade satt sitt kåril på nedersta trappan, och såg sig om efter någon kamerat som kunde hjälpa henne det up på huswudet. Jag steg ned och hälsade på henne. Skal jag hjälpa hånne jungfru? sade jag. Hon rodnade och swarade, ach nej kåra herre! — Utan omswep — Hon lade sin kran på huswudet, och jag halp henne. Hon tackade och gick sin wäg.

D. 17 Miss

Jag har här gjort allahanda besökningar, men sällskap har jag ännu intet funnit. Jag wet ej hwad för något intagande detta folket finner hos mig; här äro så många som hålla sig til mig och hänga efter mig, och det gör mig alltid ondt när wi blott et litet strefke ha samma väg. Om du frågar mig hurudant folket här är? måste jag säga dig: som annorstädes. Mänssjölageret är sig öfverallt likt. De fläste använda sin mästa tid til arbete för sitt uppehälle, och den lilla frihet de kunna ha öfria, är dem så til last, at de uppsöka alla möjliga medel at bli den qwitte. Ohwartil äro wi människjor bestående!

Men, en rätt god sort folk känner jag, i hwars sällskap jag mången gång glömmet af mig, mången gång njuter de nöjen som ännu kunna vara människjorna förbehållna, såsom at wid et wäl anrättadt bord muntert och öpenhertigt skämta med hwarannan, at i rättan tid tillstålla en lustresa, en bal och dylikt; detta gör en alt för god wärkan på mig, men då måste det ock ej falla mig in at min själ äger så många andra förmögenheter, som wansködas och förfalla, och som jag sorgfälligt måste dölja. Ach! det klämmer hjärtat så—Och likwäl är det et af våra öden at blifwa misstännde.

Ach at hon min ungdoms wän ej mer är til! Hwi har jag nänsin lårt känna henne!

Jag

Jag borde säga åt mig sjelf: du är en däre! du söker hwad här i werlden ej står at finna. Men jag har haft henne, jag har känt det hjertat, den stora själen, i hwars närvaro jag tyckte mig wara mer än jag war, emedan jag war alt hwad jag kunde wara. Gode Gud! blef då en enda min själs kraft obrukad? Kunde jag icke för henne utreda alla de underbara känslor hwarmed mitt hjerta omfattat naturen? war icke wår conversations et ewigt sammanhang af den finaste känsla, den skarpsinnigaste qwickhet, hwars modificationer, ända til och med då de gingo för wida, woro teknade med Snillers stämpel? Och nu— Ach de ären som hon hade för mig, förde hånne för mig i grafwen! Aldrig förgäter jag hånne, nej aldrig hånnes fasta sinne och hånnes gudomliga tålmod i lidande.

För några dagar sedan råfode jag en ung **W** . . . , en yngling med en den lyckligaste och öppnaste yhsionomi. Han kommer nyh ifrån Aeademien, gör sig likwål ej til, ehuru han tror sig weta något mer än andra. Desså har han warit flitig, som jag på åtskilligt sätt märker; fort sagt, han har artiga insigter. Då han hörde at jag teknade och kunde Grefiska, två phenomener här på orten, wände han sig til mig och debiterade mycken lärdom, ifrån Batteux ända til Wood, ifrån de Piles til Winkelmann, och försåkrade mig at han hade läst igenom hela första delen af

Sult

Sultzers Theori, och ägde et manuskript af Heyne öfwer Antiken. Jag lämnade det i sitt wårde.

Annu en rätt bra Karl har jag lärt känna, Furstliga Amtmannen, en öpenhjärtig man och rätt fram. Man säger det skal wara en hjertans sågnad at se honom ibland sina nio barn. I synnerhet gör man mycket wäsende af hans äldsta Dotter. Han har budit mig til sig, och endera dagen skal jag hållsa på honom; Han bebör et furstligt jagthus tre fjerdedels mil härifrån, dit han fåte tillstånd at flytta, emedan han efter sin frus död ej tröfdes på Amtuset här i staden.

Eljest har jag råkat på några bizarra originaler, som äro aldeles odrägeliga, och det olideligaste är deras wännskaps betygelser.

Leß wäl! Detta breswet är just i din smak, det är helt historiskt.

D. 22 Maji

At lifwet är blott en dröm, har redan faktis när en in, och för min del kan jag icke så den tankan ur hufwudet. När jag betänker inom huru trånga gränser männissjornas werksamma och forskande krafter äro inskränkt, när jag ser huru alt wårt bemödande systar dächån at tilfredsställa våra behofwer, hwilka åter hafwa intet annat ändamål än at för-

förlånga vår usla waresse, och huru vår efterforskning wid wisa punkter måste stadna med en drömande resignation, liksom då man målar brokiga figurer och glada utsigter på de wäggar inom hwilka man sitter fången; Detta allt, Wilhelm, gör mig stum. Jag wänder om til mig sjelf, och finner en werld! Men där möter mig åter mer aning och dunkla begär än tydlighet och lefwande kraft. Där swärfwar allt i oreda för mina sinnen; jag ler, och drömer vidare in i werlden.

Ut barn ej weta hwarföre de wisja en ting, därom komma alla höglärda Skolmästare och Pedagoger öfwerens; men at äfwen de fullwurne tumla om på jord-flotet liksom barn, at de lika så litet som dessa weta hwarifrån de komma och hwar de gå, at de äfwen så litet hafwa några ofelbara grundsatser hwarefter de handla, och at de äfwen så wäl låta regera sig genom bakelser, lekaker och ris, det wil ingen gärna tro, och jag tycker at man kan taga därpå med hämdren.

Jag medger dig gärna, ty jag wet hwad du kunde swara härpå, at de äro de lyckligaste som förnöta sin dag likt barn, bära på sin docka, af och påklåda den, och med mycken wördnad nalkas lådan där Mamma har gömt sitt sockerbröd, och när de ändteligen fått hwad de ästundat, äta up det med stinda kinder, och ropa: mer! Dessa äro lyckliga waresser! Äfwen för dem går det an,
som

som gifwa sina lumpna göromål och sina små passioner prägtiga titlar, och dedicera dem åt människjoslägtet, såsom hjelte-dater, nödwändiga för des wälfärd. Lycklig den som det kan! Men den som i all ödmjukhet årkänner hwar på alt detta går ut, som å ena sidan ser huru artigt hwar borgare som har litet mer än han behöfwer, wet at utsmycka sin trågård til et paradis, och å andra huru oförtrutet den olycklige flämtar under bördan sin wäg fram, och huru wi alla äro lika angelågne om at se solen en minut längre; den är stilla och bildar sin werld efter sig sjelf, och är lycklig just därföre at han är en människja. Och då, så insparad han är, njuter dock ständigt hans hjerta en ljustig känsla af frihet, och han wet at han kan gå ur sitt fångelse när han will.

D. 26 Maji.

Du känner af gammalt min smak at fåsta mig hwar jag finner en förtrolig ort, och huru jag där upslår mig en liten hydda, och med all inskränkning herbergerar mig in. Här har jag åter råkat på et ställe, som just intagit mig.

Ungefär en half mil från staden är en ort som kallas Balheim. Des låge wid en kulle är alt för interessant, och när man går
gens

Genvägen öfver kullen ned til byn, ser man på en gång öfver hela dalen. En god wärddinna, som är artig och munter nog efter sin ålder, ger win, dricka och caffè; men det som öfvergår allt, är tvåanne lindar som med sina widlyftiga grenar betäcka planen utan för kyrkan, hwilken ligger midt ibland bondstugor, lador och gårdar innesluten. Så förtrolig, så roft har jag knapt funnit någon ort som denna, och dit låter jag hämta mit lilla bord ifrån wärdsbuser, och min stol, och dricker mit caffè där, och läser min Homer. Första gången, då jag en skön eftermiddag af en händelse kom under dessa lindar, fann jag platsen så enslig. Alla woro ute i marken; blott en liten gosse wid fyra års ålder satt på gråswallen och höll en annan som kunde wara et halft år gammal, framför sig med bägge armarne om hans bröst, så at han tjente honom så til säjandes til länstol, och wat oagadt den munterhet som lyfte ut hans bruna ögon, likwål helt stilla. Denna son förtjuste mig; jag satte mig på en plog som stod et stycke ifrån, och tecknade denna broderliga ställning med största nöje; jag afritade et stycke af nästa gårdsgården, en grind och några söndriga wagns hjul, såsom alt presenterade sig bakom hwartannat, och fann efter en kort stunds förlopp at jag gjort en wäl inrättad och rätt intressant tekning, utan at tillägga det minsta af mitt eget. Detta styrkte

styrkte mig i min förefattning af hädanefter endast
 fast följa naturen. Hon allena är oändligt
 gen rik, och hon allena danar stora konstnär-
 rer. Man kan säga til realors förswar det
 samma som man säger til fördel för borgel-
 ga samhällen. Den som bildar sig efter dem, n
 frambringar aldrig något orimligt och aldeles
 odugeligt, äfwen som den där inrättar sin les-
 nad efter lagar och författningar, aldrig kan
 bli en elak granne, en namnkunnig spetsbos,
 däremot förstöra ock alla regler, man säje
 hwad man wil, den sanna känslan af natu-
 ren och dess lifliga uttryck. Det, säger du, är
 för långt gångit; de inifrånka blott, och af-
 skära de odugliga skotten, och så vidare. Hör
 på, jag skal ge dig en liknelse. Det förhål-
 ler sig därmed äfwen som med kärleken: en yng-
 lings hjerta är helt och hållit intagit af en
 flicka, han tilbringar hela sin dag hos henne,
 flöser alla sina krafter, all sin förmåga, för
 at hwarje ögnablick uttrycka huru fullkomli-
 gen han är hånne tilgifsven. Och se! där
 kommer en af de Philisteer, en man som be-
 kläder et publikt ämbete, och säger til ho-
 nom: min wackra herre, at älska är mänskligt,
 men ni bör ock älska mänskligt. Använd
 Er tid til arbete, och upoffra edra lediga
 stunder åt er älskarinna. Beräkna er förmö-
 genhet, och af hwad som blir öfwer edra be-
 hoswer må ni då och då göra hånne en present,
 blott ej för ofta, til exempel på hånnes namns-
 dag,

ndag, födelse-dag etc. — Följer gossen detta
 råd, så blir han wäl med tiden en god är-
 ärlig Karl, och jag will till råda hwar och en
 et Furste at sätta honom i et Collegium, men far-
 wäl med hans kärlek, och om han är en Konst-
 när, äfwenså med hans Konst. O mina
 swänner! hwarföre Snillet's ström så sällan
 utbrister, så sällan rusar fram med en häftig forß,
 och sätter edra förwånade själar i båstwan?
 Jo, på bägge stränderna bor Klenmodigt folk,
 som äro rädda om sina små lusthus, blomster-
 sångar och kåltäppor, och därföre med dam-
 mar och afdelningar i tid afswärja den hotan-
 de faran.

D. 27 Maji.

Jag märker at jag i går föll in i hån-
 ryckningar, declamationer och liknesser, och
 glömde fullfölja berättelsen huru det sedan gick
 med barnen. Jag satt på min plog wäl två
 timar, helt fördjupad i målare-ideer, som mit
 bref nog oredigt förestälde. Emot astronon
 kommer en ung hustru til barnen, som under
 all den tiden icke hade rört sig, med en korg
 på armen, och ropar på långt håll: Philip,
 du är just bestedlig. Hon hälsade på mig,
 jag tackade, steg up och gick närmare, och
 frågade hånne om hon war mor åt dessa bar-
 nen. Hon jakade därtill, och under det hon
 gaf det äldsta en half simla, tog hon det lil-
 la i famnen och kyste det med all moderli-

B

Kär:

Färleß. Jag har, sade hon, bedt min Philip hålla den lilla, medan jag gick åt staden med den äldste goßen, at hämta hwete-bröd och socker och en lerpanna. Detta allt såg jag i morgon, emedan locket fallit af. Jag wil köpa litet soppa åt min lilla Hans (så het den yngste) til quällen; den där arge skälmen, den store, slog sönder pannan för mig i går, när han slogs med Philip om skofworna. Jag frågade efter den äldste, och knapt hade hon sagt mig at han lopp ned på ången och jagade et par gås, när han kom springandes med et hasel-spö åt den andre i ordningen. Hustrun underrättade mig widare at hon wore Skolmästarens dotter och at hannes man wore bortrest til Schweitz at ärfwa en släktning. De wille bedra honom, sade hon, och swarade intet på hans bref, därpå reste han self dit. Gud gifwe bara at ingen olycka händt, jag hör intet af honom! Jag hade swårt at skiljas wid den goda hustrun; jag gaf gosarne hwar sin slant, och modren en åt den minsta, til at köpa en simla för, när hon ginge åt staden, och så skildes wi åt.

Jag försäkrar dig, bästa wän, at när mina sinnen ej längre wilja stå bi, så lindrar det strax all min oro at få se en sådan warelse, som i en lycklig förnöjsamhet wandrar i sin tränga krets, hjälper sig fram den ena dagen som den andra, ser löfwen falla af, och tänker återwid ingen ting widare än at wintren nalkas.

solfsjäder. Barnen höllo sig imedlertid på långt håll, och sågo snedt på mig, men jag gick löst på det yngsta, som hade et alt för lyckligt utseende. Det drog sig undan, men i det samma kom Lotta in igen, och sade: Ludwig, ge wackert Herr Cusin handen. Det gjorde då strax goßen helt frimodigt, och jag kunde icke hålla mig ifrån at, dagtadt hans lilla snornåsa, kyssa honom rätt hjerteligen. Cusin! sade jag, i det jag gaf hånne handen; anser ni wäl mig wärdig den lyckan at wara i släkt med Er? Ah! swarade hon, med et skalkagtigt löje, wårt cusinskap är ganska widlyftigt, och det skulle göra mig ganska ondt om ni wore den sämsta ibland dem. Då wi gingo, updrog hon åt Sophia, äldsta Systren näst hånne sielf, och af ungefär elloswa års ålder, at se noga efter de små, och hålsa Pappa, när han komme hem ifrån sin lustridt. At de små sade hon at de skulle lyda Sophia som hånne sielf, hwilket ock några af dem uttryckeligen lofwade; men en liten nåsvis blondin wid sex års ålder sade: det är likwäl intet du sielf, Lotta! wi hålla ändå mer af dig. De två äldste goßarne hade imedlertid klängt sig up bak på wagnen, och på min förbön tilstodde hon dem at följa med fram igenom skogen, om de wille lofwa at intet gnabbas, utan hålla sig bra fast.

Wi hade knapt satt oss tilrätta i wagnen, och fruntimren hållsat på hwarandra, och gjort

sina anmärkningar öfwer hvarsandras Kläder, i synnerhet öfwer hattarne, och behörigen mönstrat sällskapet som man ärnade råka, när Lotta låt kuffen hålla och sina bröder stiga af. Dese begärte ännu få kyssa hannes hand, hwilket den äldste gjorde med all den ömhet som nånsin en femton års yngling skulle gjort, och den andra mera håstigt och ystert. Hon bad än en gång hålsa de små, och wi foro wår wäg.

Mostren frågade, om hon genomläst den boken som hon nyligen skickat hånne? Nej, sade Lotta; hon behagar mig intet, jag skal lämna den tillbaka. Den förra war inter stort bättre. Jag frågade hwad det wore för böcker och blef helt förwånad när hon nämde dem för mig. Jag fann så mycken character i alt hwad hon sade, i hwarje ord röjdes et nytt behag, och hwarje hannes uttryck war en stråle af det suille, som småningom uplifsade hannes anlets drag, då hon märkte at jag förstod hånne och gick in i hannes tänksätt.

När jag war yngre, sade hon, älskade jag ingen ting högre än Romaner. Gud wet huru wål jag mädde, när jag så där om söndagarne fick sätta mig i en wrå och taga del i en Miss Jennys lycka och olycka. Jag kan ock ej neka at det ju ännu roar mig, men som jag så sällan får tillfälle at läsa, måste jag ock ha böcker som äro just i min smak, när jag skal läsa. Och den Auctorn tycker jag måst
om

om, hos hwilken jag finner igen min lilla
 world, hos hwilken det går til som hos mig,
 och hwilkens händelser tillika så intressera,
 så intaga mig som min egen hemlesnad, hwil-
 ken wist icke är något paradys, men icke des-
 sto mindre en källa af obeskriwelig sällhet.

Jag bemödade mig at dölja min rörelse
 wid dessa ord. Men det råckte ej länge, ty
 när jag hörde henne med så mycken urskilning
 ibland andra i förbigående nämna Land-Präs-
 ten i Wakefield, kunde jag ej längre twinga
 mig, utan sade hånne alt hwad jag wiste och
 tänkte i det ömnet, och märkte först en stund
 därefter, sedan Lotta wändt sig til de andra,
 at dessa hela tiden bort at sutit så upmärksam-
 ma och tysta som de ej warit där. Mostren
 såg mer än en gång på mig med en försind-
 delig min, men jag brydde mig ej därom.

Sedan föll discursen på dans. Om den-
 na passion är et fel, sade Lotta, så tilstår jag
 likwäl gärna at jag öfwer måttan älskar at
 dansa; och när jag har något bekymmer, och
 blott sätter mig ned wid mit ostända Etawer
 och gnolar på en contradans, så är alt godt igen.

Huru jag under detta samtal förnöjde mig
 i åskådandet af hånnes sköna ögon, huru hån-
 nes lifliga läppar, hånnes friska kinder hån-
 nyckte hela min själ, huru jag helt och hållet
 intagen af den härliga meningen i hånnes ord,
 ofta icke gaf agt på huru hon uttryckte den,
 det kan du föreställa dig, ty du känner mig.

Kort sagt: när wi hunnit fram och stadnade wid lusthuset, steg jag ur wagnen, lik en drömande, och så fördjupad i en werld af inbildningar, at jag knapt hörde musiken som mötte våra öron ända ned på gården ifrån den uplysta salen.

Two Herrar Hudran och en wis N. N. (hvem mins alla namn?) som budit Mozstren och Lotta, emottogo oss i wagnen, bemågtigade sig hwar sitt fruntimmer, och jag förde mitt up.

Wi började med menuetter, jag böd up det ena fruntimret efter det andra, och just de olideligaste woro de som icke kunde förstå sig at ge en handen och sluta dansen. Lotta och hannes make började en contradans, och huru förnöjd jag war när ordningen kom til hånne at figurera med oss, lär du kunna inbilla dig. Dansa måste man se hånne. Wet du, hon är så med hela hjertat och hela själen närwarande därwid, hela hennes kropp en harmoni, så sorglös, så otwungen, som det wore hannes alt, som hon tänkte på intet annat, kände intet annat; och i det ögnablicket försvinner och helt wisst alt annat för hånne.

Jag böd up hånne til andra contradansen, hon tillfode mig äfwen den tredje, och med den älskwärdaste upriktighet i werlden försäkrade hon mig at hon hjerteligen älskade Tyiska dansar. Det är brukligt här i orten,
 fortfor

förför hon, at hwart par som är tilhöpa blir tillsamman i Tyska dansar, men min Cavaljer walsar illa, och är glad at jag lämnar honom i fred för det beswäret; Ett fruntimmer kan ej heller stort därmed, och jag har sete i den Engelska dansen at ni walsar rätt bra; om ni därföre wil wara min i en Tysk dans, så gå och bed min Cavaljer därom, jag skal gå til Er. Dam. Jag gaf hånne handen därpå, och det wardt til min stora fögnad öfwerenskommit at hånnes make imedleertid skulle hålla min sällskap.

Nu börjades dansen, och wi roade oss en stund med mångfaldiga slängningar med armarne. Med hwad wighet; med hwad restande behag hon rödde sig! och när wi sedan kommo til at walsa, och rullade om hwarannan likt hiula-kropparne, gick det wäl i början något brokigt til, emedan de fläste ej förstodo sig därpå. Men Lotta och jag woro sluga, wi låto dem rafa ut, och så snart de offickligaste gifwit rum, föllo wi in, och höllo tillika med Rudran och hans fruntimmer ut en god stund. Aldrig nånsin har jag warit så lätt på foten som då. Jag war ingen människa mer. At hålla i sammen det älskwärdaste i werlden, och flyga om med hånne som en blyt, så at alt hwad omkring mig war förswann, och—Wilhelm, om jag skal wara upriktig, swor jag inom mig sjelf på, at en Flicka som jag älskade och på hwilken jag

jag gjorde något anspråk, aldrig skulle wals-
sa med någon annan än mig, hända hwad
som hända kunde; du förstår mig.

Efter dansens slut, sparserade wi några
gångar fram och tillbaka i salen, för at hem-
ta lust. Därpå satte hon sig, och et par ci-
troner hwilka jag stulit undan dem som till-
gade punschen, och hwilka jag presenterade
hänne skurna i skifwor och beströdda med soc-
ker, gjorde en förträffelig werkan til hånnes
förfriskning; men wid hwar skifwa som jag,
för at ej wara ohöflig, måste låta det frunt-
timret som satt hånne närmast taga, gick mig
et stong igenom hjertat.

I den tredje Engelska dansen woro wi an-
dra paret. Under det wi dansade som bäst,
och jag, Gud wet med hwad hänryckning!
följde hånnes armar och ögon, som uttryckte
den fullkomligaste och renaste förnöjselse, kom-
mo wi til en Fru, hwars intagande min re-
dan fast min upmärksamhet, ehuru hånnes
ansigte ej mera war ungt. Hon såg på Lotta
och smålog, under det hon uplyfte et hotan-
de finger, och nämde två gånger med mycket
esterref och det namnet Albert, wid det wi flö-
go förbi.

Hvem är Albert? sade jag til Lotta, om
jag förs fråga. Hon war i begrep at swa-
ra, när wi måste skiljas åt, för at göra sto-
ra Lotta, och hon syntes mig tankfull när wi
åter möttes. Jag behöfwer icke dölja det för
Er

Er, sade hon, i det hon gaf mig handen til promenaden. Albert är en hederlig Karl, med hwilken jag är så godt som förlofwad. Detta hade jag wäl redan hört af fruntimren under wågen, men icke desto mindre war det mig aldeles nytt, emedan jag då ej ännu kände den personen, som nu på så få ögnablick blifwit mig så dyrbar. Nog af, jag förwirrade mig, glömde af mig, kom emellan det orätta paret, och wände up och ned på hela dansen, så at all Lottas finthet och närvaro behöfdes at ställa of i ordning igen och peka för of huru wi borde göra.

Dansen war ännu ej all, när blixtrandet som wi länge sett wid horisonten, och som jag gifwit ut för kornblick, begynte blifwa allt starkare och starkare, och åskedundret öfweröstade til slut musiken. Tre fruntimmer lupo ur dansen, och deras Cavaljerer följde dem, oordningen blef allmän, och musiken uphörde. Det är naturligt, när någon olycka eller någon förskräckelse öfweraskar of midt under et nöje, at det då gör starkare intryck på of än eljest, dels för motsatsens skuld, som då mera lifligt kännes, dels, och i synnerhet, emedan våra sinnen, redan öppnade för känslorne, då lättare emottaga alla intryck. Dessa orsaker måste jag tillskrifwa de underliga åtbörder hos de flesta af fruntimren. Den som skulle wara klofast, satte sig i en wrå, med ryggen emot fönstret och höll

höll för öronen, en annan föll på knä framför hånne, och gömde sitt hufvud i hånnes sköt, den tredje trängde sig in emellan dem bägge och omfamnade dem under tusende tårar. Några wille fara hem, och andra, som wiste än mindre til sig, hade ej en gång så mycken estertanka qwar, at de kunde hindra våra unga glopars snåla tiltagsenhet, som syntes fullt syflosatte at kyssa bort från de förskräckta skönas läppar alla de ångsliga böner som woro ännade åt himmelen. Några af karlarne hade gått in i et annat rum, för at få röka sin pipa i ro, och så snart wårdirnan föll på den förnuftiga tankan at bjuda det öfriga sällskapet stiga in i et annat rum som war försedt med luckor och rullgardiner, antogs tilbudet med glädje. Knapt woro wi ingångne, förr än Dotta satte alla stolarne i en ring midt på golfwet och föresslog en lek.

Jag såg strax mer än en, som i hopp om en saftig pantlösen, beredde sin mun och gjorde sig behaglig. Låt oss spela Räkning, sade hon; gif nu agt! jag går rundt omkring ifrån höger til wänster, hwar och en säger sit tal efter ordning ända til tusen, men det måste gå som en löpeld, och den som stammar eller säger orätt nummer, får en örfil. Detta war lustigt at se på. Hon gick omkring i ringen med armen utsträckt. Ett! ropade den förste, den andre Två, Tre den följande, och så vidare; men nu började hon gå

gå allt fortare och fortare. En förlade sig, knaps en örfil, och när en annan skrattade, wips en til. Allt mer och mer fort. Jag fick sielf två örfilar, och tyckte mig med en innerlig förnöjelse märka at de woro starkare än dem hon gaf dem andra. Et almannt skratt och sorl gjorde ända på leken innan wi hunnit til tusen. Imedlertid war owädret förbi; hwar tog sin förtrogna under armen och gick; jag följde Lotta åter in i salen. Under wägen sade hon: för örfilarnes skuld ha de glömt både owäder och annat. Jag kunde intet swara hånne. Jag war, fortfor hon, en af de räddaste, men genom det jag laddes wara behjertad, för at ge de andra mod, blef jag sielf modig. Wi stego fram til fönstret; det dundrade ännu på långt håll, et hårligt rågn susade på såttet, och en wederqwickande wäl-luft upsteg i den warma lusten. Hon stödde sig på armbågen, och hånnes blick genomträngde hela neiden; hon såg up åt himmelen och på mig, jag blef warse tårar i hånnes ögon, hon lade sin hand på min, och sade — Klopstok! Jag sönk härwid i en ström af tånslor, som detta ord utgöt öfwer mig. Jag kunde ej uthärda det, utan böjde mig ned och kyste hånnes hand med de ömaste tårar, och såg åter på hånnes ögon — Store Man! ach om du sett huru du wardt förgudad i denna blick! och måtte jag nu aldrig mer höra nånnas ditt så ofta ohelgade namn!

D. 19 Junii

Swar jag sist stadnade med min berättelse, wet jag nu ej mera, men det wet jag at floccan war öfwer tu om natten när jag kom i fång, och at om jag hade fått prata för dig i stället för at skrifa, hade jag wist uppehållit dig til morgonen.

Swad som passerade på återresan ifrån baslen, har jag ännu ej berättat, har oi heller i dag tid därtil.

Morgonrodnan syntes redan i all sin skönhet. Någdroppar hånade öfweralt på skogen, och såltet war upfriskadt. Wårt sällskap somnade. Hon frågade om jag icke wille wara med af partiet, jag behöfde, sade hon, ej bekymra mig om hånne. Så länge jag ser dessa ögon öppna, sade jag och såg på hånne, så länge är ingen fara at jag somnar, och wi wakade bägge, ända til des wi kommo til hånnes port, som en piga sagta öppnade, och på hånnes tilfrågan om sin Far och sina små Syskon, swarade at alla mädde wäl och lågo i sin sötaste sömn. Där tog jag då affked af hånne, med försäkran at samma dag åter se henne. Jag har hållit mit löfte, och efter den stunden kunna Sol, Måne och Stjernor komma och gå efter behag, jag wet hwarken när det är natt eller dag, och hela werlden förlorar sig omkring mig.

D. 21

D. 21 Junii

Nu lefwer jag just så lyckliga dagar som Gud bespar åt sina heliga, och det må gå med mig huru det wil, så kan jag icke säja at jag ej kânt detta lifwets renaste nöjen. Du känner mit Walheim. Där har jag helt och hållit satt mig ned. Därifrån har jag blott en half timas wäg til Lotta och där njuter jag mig sjelf och all den lycka som männissjor kunna smaka.

Åldrig tänkte jag, när jag walde Walheim til et mål för mina promenader, at det låg så nära himmelen! Huru ofta har jag icke under mina widsträckt wandringar, ån från bergen, ån på slätten öfwer ån, sett det Jagt-huset som nu omfattar all min önskan!

Kära Wilhelm! jag har gjort mig allahanda tankar öfwer människors begär at sprida sig, at swäfwa omkring, och göra nya upträcker; och sedan åter öfwer den inre drift at wiligt åtnöja sig med sin inskränkning, at följa wansens spår, och bry sig hwarken om höger eller wänster.

Jag kan icke beskriwa huru förtjust jag blef, när jag först kom hit, och ifrån högden fick se den sköna dalen. Skogs-lunden där borta! Ach kunde du blanda dig med dess skuggor! De där bergs topparne! Ach kunde du från dem se dig om i den widsträckt neiden! Kullar som följa hwarannan i en kädja, och förtroliga dalsder! Ach kunde jag förlora mig i dem! — Jag

E

skyn

kyndade mig dit, och wände om, och fann
 ej hwad jag sökte. Ach! det förhåller sig med
 det aflågsna åfwensom med det tillkomman-
 de. En tåknig rymd skymmer för oss, wår
 själs känslor förlora sig däruti, åfwensom
 wårt öga, och wi längta, ach! wi längta at få
 upoffra hela wårt wäsende för en enda stor, herr-
 lig och hänryckande känsla. — Men ach! när
 wi hinna fram, när Där borta blir Här, är
 alting nu som förr, och wi stå där i wårt armod,
 i wår förra inifrånka ställning, och Själens
 flämtar efter den undslupna wedergwickelsen.

Så åfwen trångtar den oroligaste land-
 stryckare ändteligen tillbaka til sit fädernesland, och
 finner i sin koja, wid sin makas bröst, omgifwen
 af sina barn, och syflosatt med deras uppe-
 hålle, alt det nöje som han i werldens wida ökn
 fåfängt sökte.

När jag om morgonen wid solens upgång
 går ut til mit Walheim, och där i trädgården
 wid wårdshuset sjelf plockar mig mina sockerär-
 ter, och sätter mig at rensa dem, och emellanåt
 låser i min Homer; när jag sedermera går i
 det lilla köket, och wälser mig en gryta, ta-
 ger mig et stycke smör och sätter mina årtski-
 dor på elden, lägger locket på, och står ut-
 med, för at laga om dem; då känner jag så
 lifligt huru Penelopes stolte och öfwermodige
 friare slagade oxar och swin, och styckade och
 stekte dem. Ingen ting rör mig med et så stil-
 la, så sant intryck som det hwilket har nå-
 gon likhet med den patriarchaliska ensalden,
 hwil

hvilken jag, Gud ske lof! utan affectation kan inblanda i min lefnadsart.

Huru wäl bekommer det mig icke at mit hjerta kan emottaga samma simpla och menlösa känsla, som den där bär in på sitt bord det kälhufwudet som han sjelf updragit, och smakar därwid ej allenast frukten af sin egen möda, utan känner och återigen på en gång alt det nöje han hade, den sköna morgonen då han planterade det, den swala afstonsstunden då han watnade det, och alla de nöjda stunder han haft under des tilwänt och mognad.

D. 29 Junii

J förgår kom Stadens Medicus ut til Amtmannen, och fann mig sittande på golfwet, midt ibland Lottas små syskon, under det några klängde sig up på mig, och andra gnabbades med mig, och jag kirlade dem och rustade. Herr Doctorn, som är en ägta dogmarisk marjonett, och som altid när han kommer in i en discours, står och wiker på manschetten och drar fram bröstkräset ända til näffen, fann detta wara under en förnuftig mans wärdighet, det märkte jag straxt på hans näsa. Jag laddes likwäl som ingen ting, utan lät honom afhandla sina förnuftiga ämnen, och bygde forthus åt barnen. Därföre har han också beklagat sig hwar han kommit i staden, at Amtmannens barn som äro nog ostyriga förut, bli nu aldeles bortskända af Berther.

Ja, kära Wilhelm, af alting äro barn mit hjerta närmast. När jag hos de små kräken finner frön til alla de dygder, alla de krafter, som i framtiden blifwa dem så nödwändiga, när jag i deras egensinnighet blir warse en tilkommande ståndagtighet och stadga i characteren, i deras rasighet den framtida munsterhet och obekymrade wäsen, som gör favor så oberydande, alt så ofördärswadt, så otwunget! Då kan jag aldrig, aldrig annat än påminna mig männisjofslägtets Lärare's gyldne ord: Om I ej warden som en af dessa! Men nu, min bästa wän, i stället för at af dessa våra likar taga efterdöme, handtera wi dem som trälar. De skola ingen wilja ha! — Ha wi då ingen? Och i wari ligger wårt företräde? — Däri at wi äro äldre och förnuftigare? — Gode Gud! ifrån din himmel ser du gamla barn och unga barn och intet widare, men hwilka som måst behaga dig, har din Son längesedan förkunnat. Men de tro på honom och höra honom icke, det är ock så gammalt, och wilja därpå bilda sina barn efter sig sjelfwa, och — Farwål kära Wilhelm, jag wil intet mer radotera däröfwer.

D. I Julii

Swad Lotta måtte wara hos en sjuk det känner jag på mit eget arma hjerta, som är långt

långt värre därän än mängen som förtwi-
 nar på sjukängen. Hon lär bli i staden någ-
 ra dagar, hos en beskedlig Fru som efter Doc-
 torernes utsago ej har långt igen, och i Desä
 hånnes sista ögnablick wil hon ha Lotta hos
 sig. Jag följde hånne en dag i förra weckan
 til Ryrkoherden i St. . . . , som bor en half
 mil härifrån i Bergs-byaden. Wi kommo
 dit klockan emot fyra. Lotta hade tagit sin
 andra syster med sig. Då wi stego in på
 prästgården, satt gubben på en bänk utansför
 sin dörr, i skuggan af twänne höga walnöte-
 trån, men så snart han blef Lotta warse, fick
 han liksom nytt lif, glömdes sin ålderdom och
 sin knöliga klapp, och wågade sig at stiga up
 och taga emot hånne. Hon språng emot ho-
 nom, nödgade honom at sätta sig igen, och
 satte sig utmed honom, hållsade mycket ifrån
 sin far, klappade och samntog hans yngste son,
 en smutsig pojke, som war Fadrens ålderdoms
 ro. Du skulle sett huru beställsam hon war at
 roa gubben, huru hon uphöjde sin röst efter
 hans lomhörda öron, huru hon berättade för
 honom om ungt och rastt folk som dödt helt
 oförmodadt, om Carlsbadets förträfflighet, och
 huru hon berömde hans föresats at nästa som-
 mar resa dit, och huru hon fann at han äg
 långt rastfare ut nu än förra gången hon såg
 honom. Inmedlertid complimenterade jag Fru
 Pastorsskan. Gubben blef munter, och då jag
 ej kunde underlåta at berömma de sköna trä-

den som gåfwo of en så behagelig skugga, började han ge of deras historia, ehuruwäl det gick något beswärligt. Det gamla, sade han, wet man ej hwem som planterat, somliga säja den, andra den Kyrkoherden; men det unga där borta är lika gammalt med min hustru, femtio år i October. Hännens far satte det om morgonen, och hon föddes emot aftonen. Han war min företrädare i ämbetet, och huru mycket både han och jag hållit af det trådet, kan icke beskriswas. Min Hustru satt på en bjelke i skuggan därinunder och stickade, när jag för sju och tjugu år sedan kom första gången hit som en fattig Student. Lotta frågade efter hans Dotter; det sades at hon gått ut på ången til arbetsfolket med Herr Schmidt, och gubben fortfor med sin berättelse, huru först hans företrädare fattat tycke för honom, och sedan dottren i huset, huru han i början wardt hans Adjunct och sedan hans efterträdare. Hans Historia war nyss all, när Flickan kom med den så kallade Herr Schmidt gåendes igenom trågården. Han tog emot Lotta med hjertelig sågnad. Jag bör säja at hon behagade mig tämligen; hon war en ung rass och wälwärdt brunett, som skulle kunna wara et artigt sällskap nog öfwer brunstiden på landet. Hännens fästman, ty så stälde sig Herr Schmidt, tycktes wara en artig men stilla Karl, som på intet sätt wille blanda sig i wår discurs, ehuru Lotta ständigt böd til at leda honom in;
men

men detta förrretade mig så mycket mer som jag såg på hans ansigte at det war mera egen-
 sinnighet och nycker än enfaldighet som hindra-
 de honom från at meddela sig. Sedermera blef
 det ännu tydligare, ty när wi gingo ut at
 spatsera, och Fredrika följde ibland med Lotta
 ibland med mig, blef hans ansigte, som ut-
 om des war nog brunagtigt, så synbart för-
 dunkladt, at Lotta fant sig nödgad draga mig
 i armen och be mig låta bli Fredrika. Nu
 förargar mig ingenting mer än när männi-
 skjor plåga hwarandra, och i synnerhet när
 ungdom i sin lefnads-blomma, då de borde
 wara öpnast för alla nöjen, med knarrighet
 fördärflwa sina så glada dagar, och då först
 när det är för sent, märka huru obotelig för-
 lusten är. Detta låg mig i hågen, och då wi
 om aftenen kommit tillbaka til prästgården och
 satt of till bords, kunde jag icke hålla mig i-
 från at, så snart discursen föll på nöjen och
 plågor, taga ordet, och rätt hjerreligen decla-
 mera emot wresigbet och elakt lynne.

Wi människor, sade jag, beklaga of så ofta
 at våra goda dagar äro så få, och de onda
 så många, men efter min tanka merendels ut-
 tan skäl. Om wi alltid läro vårt hjerta wara
 öpet, och fritt njuta det goda som Gud
 bereder of för hwarje dag, så skulle wi af-
 wen ha styrka nog at uthårda det onda när
 det kommer.—Men, inwände Fruen i huset,
 wi ha ej altid wäld öfwer vårt sinnelag; hu-

ru mycket beror ej af kroppen! när man ej
 mår wäl, råder man ju ej för at man är led-
 sen och kinkig.—Jag medgaf hånne det. Läs-
 tom of då, fortfor jag, anse det som en sjuk-
 dom, och se til om intet botmedel finnes däremot.
 —Ja det låter höra sig, sade Lotta, jag tror
 åtminstone at mycket kommer an på of sjelfs-
 wa; jag wet med mig sjelf, at när någon-
 ting går mig emot och gör mig ledsen, sprin-
 ger jag ut och gör några slag i trädgården,
 och sjunger et par contradansar; strax är det
 borta.—Det war just det jag wille säga, fort-
 for jag; det förhåller sig med elakt Lynne af-
 wen som med Lättjan, ty det är intet annat
 än et slags lättja; wår natur är böjd däreil,
 men så snart wi en gång haft styrka nog at
 bemanna of, går arbetet af sig sjelft, och wi
 finne i en jämn werksamhet en jämn tilfreds-
 ställelse. Fredrica war ganska upmärksam
 härpå, och Herr Schmidt inwände, at man
 icke altid wore herre ofwer sig sjelf, aldras
 minst ofwer sina känslor. Här är frågan om
 obehagliga känslor, som hwar och en gärna
 wil blifwa qwitt; swarade jag, och hwem
 wet huru wida hans krafter gå, innan han
 försökt dem? Den som är sjuk, rådfrågar
 ju alla de läkare han kan, undergår de swår-
 raste operationer, och håller til godo de bit-
 traste medicamenter, för at återwinna sin ef-
 terlångtade hälsa. Jag märkte at den ärlig-
 ge gubben lystrade noga efter, för at få det
 af

wår discurs, därföre uphöjde jag min röst och wände talet til honom. Man predikar emot så många laster, sade jag, men ännu har jag aldrig hört någon tala ifrån predikstolen emot denna. Det hör Stadsprästerne til, swarade han, bönderne weta ej hwad det är, dock kunde det ibland icke skada, det wore en läxa för min hustru och för Herr Amtmannen. Sällskapet log härwid hjerteligen, och gubben med, men han föll in i en hosta, som afbröt discursen en liten stund. När han åter kommit sig för, tog Herr Schmidt ordet; man kallar, sade han, elakt lynne en last, och och det tycks mig är för långt gångit. Aldeles intet, swarade jag, ty det hwarmed man skadar sig sjelf och sin nästa, förtjenar intet bättre namn. Är det ej nog at ej kunna göra hwarandra lyckliga, skola wi äfwen beröfwa hwarannan den lilla förnöjelse som hvars och ens hjerta kannågon gång skapa sig sjelft? Och nämnmig en som har detta fel och är tillika så beskedlig at dölja det, at behålla det inom sig, utan at därmed förstöra andras ro. Eller är det icke snarare en inwärtens hemlig förargelse öfwer wår egen owärdighet, et misnöje med oss sjelfwa, som altid är förknippadt med afund och upretas af en dåragtig egenkärlek? Wi se människjor som äro lyckliga utan wår åtgård, och det är oss odrågeligt! Lotta såg på mig och smålog, när hon märkte med hwad rörelse jag talte, och en tår ur Fredrikas ögon

gon förlåt mig at fortsara. We dem, sade jag, som betjena sig af det wälde de ha öfwer et hjerta, at förstöra den oskyldiga förnöjelse som det sig sjelft lemnadt njuter. Alla skänker och höfsligheter i werlden ersätta ej förlusten af et enda ögnablicks förnöjelse med sig sjelf, hwilken wår afundsjuke tyranns kinkighet förwandlat i galla.

Mit hjerta öfwerflödade i detta ögnablick, minnet af så mycket förbigångit trängde sig ända in i själen, och tårarne kommo mig i ögonen.

Om man blott dageligen sade åt sig sjelf, inföll jag åter: du kan intet annat godt göra dina wänner än låta dem i fred njuta sina nöjen, och öka deras lycka, i det du tar del däri! Förmår du wäl, när deras inre qwäljes af en ångslande passion, sönderflites af plågor, ge dem en enda droppa lindring! Och när den sista försträckande sjukdomen öfverfaller den warelsen, hwars graf du i des blomstrande dagar gräfde, och han nu ligger upgifwen af en ömkelig matthet med ögat känslöst emot himmelen, och dödszwerten flyter af hans paana, och du står wid sängen som en fördömd, under den plågande känslan at du med all din förmåga intet kan uträtta, och en inwärtres ångest pinar dig så at du gärna wille wåga alting i werlden, för at ingjuta i des försmågtande wäsen en droppa wederqwickelse, en gnista mod!—

Minnet af en sådan scen, där jag war när-
 warande, öfverföll mig wid dessa ord så wåld-
 samt, at jag satte näsduken för ögonen och gick
 ut, och kom först til mig igen, när jag hör-
 de Lottas röst, som ropade mig, och sade,
 wi skulle fara hem. Ach huru ömt hon ban-
 nade mig för min alt för stora häftighet at
 taga del i alting! och förestälde mig at jag
 sjelf skulle bli olycklig därigenom! at jag borde
 spara mig! Ach den Angeln! För din skuld
 måste jag lefwa!

d. 6 Juli

Hon är ouphörligen hos sin döende wän,
 och ouphörligen den samma, ouphörligen det
 wålgörande wäsendet, som lindrar plågor
 och gör medmänniskor lyckliga, hwart hon
 kastar ögonet. Hon gick i går aftons med
 Mariana och lilla Magdalena ut at sparses-
 ra, jag wiste af det, gick efter och följde
 med dem. Efter halfannan timas gång
 kommo wi, under hemwägen åt staden, til
 den brunnen som är mig så dyrbar, och
 nu blef tusen gånger dyrbarare, när Lotta
 satte sig på muren. Jag såg mig runde om-
 kring, ach! och den tiden då mitt hjerta
 war så ensligt, uppliwades åter för mig.
 Utskade brunn, sade jag, på en tid bortåt
 har jag icke hwilat i din swalka, mången gång
 har jag ilat förbi, utan at ens kasta ögonen
 på

på dig.— Jag såg på Lotta, och kände hwad jag ägde i hanne. I det samma kommer lilla Magdalena så beställsam up med et glas wain; Mariana wil taga det af hanne; Nej! ropade barnet med en öm häftighet, nej! Lotta, du skal dricka först! Jag blef så förtjust af den upriktighet och godhet hwarmed hon sade detta, at jag ej på annat sätt kunde uttrycka mina känslor, än därigenom at jag fannstog och kyste barnet rätt hjerteligen. Swrap började stickan skrifa och gråta. Vi har gjort illa, sade Lotta! Jag wiste ej hwad jag skulle säga. Kom Lena lilla, fortför hon, i det hon tog hanne i handen och gick ned för trappan. Swätta dig fort, i friska källwattnet, så har det ingenting på sig. När jag då stod och såg huru ifrigt barnet med sina wåta händer följde kenderne, och med hwad öfwertygelse at källan skulle förtaga all orentlighet, och den skynfen at med tiden få et oräckt skägg; huru Lotta sade, det är nog, och barnet ändå lika ifrigt twättade, liksom mycket skulle göra mer än litet.— Jag försäkrar dig, Wilhelm, at jag knapt med mera wördnad bivitst någon ödpelle-act; och när Lotta kom up, hade jag gärna kastat mig ned för hanne, som för en prophet, hwilken asplanat et helt folkskulder. Om aftonen kunde jag ej undgå at i min förnöjelse berättat händelsen för en som jag trodde ha människa wett, emedan han hade kundskaper. Men huru jag råkade ut!

Han

Han sade at det wore rätt illa gjordt af Lotta, man borde ej inbilla Barn osanningar, sådant gäfwé anledning til mångfaldiga wilfarelser och widskepelser, hwarifrån man i tid borde bewara dem. Jag kom ihog at Mannen för åtta dagar sedan låtit döpa et Barn, därföre låt jag det passera, och blef i mitt hjerta den sanningen trogen: at wi böra göra med Barn som Gud gör med oss; och han gör oss aldrelyckligast, när han låter oss tumla om här på jorden i en ålskad willa, bäst wi kunna.

D. 8 Julii.

Huru barnslig man är! Huru man kan få efter et ögnkast! Huru barnslig man är! Wi woro utgångne til Walheim, Fruntimren foro ock dit ut, och under det wi spatserade, trodde jag mig i Lottas swarta ögon — Ach! jag är en däre; förlåt mig; du skulle bara se dem, dessa ögon. — Nej, jag wil wara kort, ty ögonen gro rättnu ihop af sömn. Hör på då: Fruntimren stego up i wagnen, och rundt omkring stodo unga W... , Salstadr, Audran och jag. Man pratade igenom Wagnsdörren med Karlarsne, som werkaligen woro muntra och artiga nog. Jag sökte Lottas ögon! Ah de gingo från den ena til den andra! Men på mig! mig!

mig! mig! som stod där och tänkte på intet annat än henne, på mig föllo de icke! Mit hjerta böd henne tusend farväl! Och hon såg mig ej. Wagnen for sin wäg, och tårarne stodo mig i ögonen. Jag såg efter henne! Jag blef warse hennes hufwud-bonad då hon räckte ut hufwudet för at se sig om. Ach! manne efter mig? Kära du, jag swäfwar i owisshet därom, och just det är min tröst, Kan hända hon såg efter mig! Kan hända! — God natt! Ach, hwad jag är för et Barn!

D. 10 Julii.

Du skulle se hwad för en löslig figur jag gör, när man talar om hånne i sällskap. Ibland frågar man mig hwad jag tycker om Lotta? — Tycker om! Det ordet kan jag icke lida för min död. Hwad måste det wara för en Karl, som blott tycker om Lotta, hwars alla sinnen och känslor hon icke intager! Tycker om! Nyligen frågade mig en, hwad jag tycker om Osian.

D. 11 Jul.

Fru M : : : är rätt illa därän; jag ber för hånnes lif, emedan jag lider med Lotta. Jag ser hånne sällan där jag omgås, men i

Dag

Dag berättade hon mig en besynnerlig händelse. Gamla M : : : är just en girig och Enarrig hund, som rätt bra plågat sin hustru och hållit hånne hårdt. Dock har hon hulpit sig fram så godt hon kunnat. För några dagar sedan, då Doctorn tillsagt henne döden, lät hon Kalla in sin Man, och tiltalte honom i Lottas närvaro på följande sätt: Jag måste yppa för dig en sak, som efter min död kunde åstadkomma förvirring och ledsamheter. Jag har hittills förestått hushållet så sparsamt och ordentligt som möjligt varit, men du måste förlåta at jag i trettio års tid nödgats bedra dig. Du anslog i början af vår sammanlesnad en ringa summa til hushålls-utgifter, och fast vårt hushåll blef större och vår händel tiltog, kunde du likwål ej beweas at öka min weckopenning efter behofwet; Kort sagt, du wet at du i den tiden då våra utgifter woro störst, påstod at jag skulle komma ut med sin Gylden i weckan. Dem tog jag utan gensägelse emot, men hwad jag behöfde därutöfwer, tog jag ur din penninglåda, emedan jag wiste det ingen kunde förmoda at din Hustru skulle bestjåla casan. Jag har ingenting förstört, och skulle ha gått lika oförsträckt in i ewigheten utan at yppa detta, om icke den som kommer at förestå hushållet efter mig, därigenom skulle råka illa ut, och du beständigt kunna påstå, at din förra hustru kommit ut därmed.

Jag

Jag talade med Lotta om människjors ober-
gripliga blindhet, at man ej faller på miss-
tankar at det måtte hänga annorlunda ihop,
när sju gylden väcka til där man borde kun-
na taga på at lefnaden kostar dubbele så mycket.
Men jag har sjelf fånt folk som utan förundran
skulle kunnat åga Prophetens ewiga oljekruka.

D. 13 Julii

Nej, jag bedrar mig wisst icke! Jag låseri
hännens ögon et werkeligt deltagande i mitt ö-
de. Ja, jag känner, och i den delen bör jag tro
mit hjerta, at hon—Ach! wägar jag, kan jag
säja de himmelska orden?—at hon älskar mig!

Älskar mig! Huru dyrbar blir jag icke då
för mig sjelf! Ach huru jag—ja, jag wägar
wäl säja det för dig, som har känslor för så-
dant—huru jag tilbeder mig sjelf, sedan hon
älskar mig!

Men antingen är det en förmåten inbild-
ning eller en sann känsla?—Jag känner ej
den menniskan, för hwilken jag kunde fruk-
ta som en medtäflare om Lottas hjerta. Men
—när hon talar om sin fästman med en
wärma, med en ömhet—ach! då är det
med mig som med en den där blifwit affatt
från ämbete och wärdighet, och mister sin wärja.

D. 16

D. 16 Julii

Ach, huru blodet swallar i mina ådror, när mit finger oförmodadt råkar at röra hånnes, när våra fötter mötas under bordet! Jag drar mig tillbaka som ur en eld, men en hemlig kraft för mig åter fram, en förvirring betar alla mina sinnen. Ach! hånnes ofskuld hånnes obekymrade själ känner icke huru oödeligen dessa små förtroligheter plåga mig. När hon under vårt samtal lägger sin hand på min, och hon under det at discursen allt mer och mer börjar intressera, flyttar sig närmare, och den himmelska andan ifrån hånnes mun hinnes fram til mina läppar—Jag wil digna, liksom röd af et åfseflag. Och, Wilhelm, om nånsin detta sälla förtroende skulle göra mig nog djerf at—Du förstår mig. Nej mitt hjerta är ej så fördärfswadt. Swagte! allt för swagte! Men är icke just det et fördärf?

Hon är mig helig. Alla begår tystna i hånnes närvaro. Jag wet aldrig huru det är med mig, när jag är hos hånne; det är liksom själen slög omkring i alla mina nerwer. Hon har en melodi, som hon spelar på sit elawer med en ångla-styrka, så simpel, så full af eld; det är hånnes favorit-stycke, och hos mig försvinner oro, förvirring och griller och allt, så snart hon spelar första noten.

Tutet enda ord om de gamlas förtjusandes-

D

musik

musik förefaller mig otroligt, när jag känner
verkan af denne enkla melodi. Och huru wäl
wet hon icke at använda den, ofta då jag
hade lust at skjuta mig en kula för pannan!
Strax försvinner all min förvirring, allt
mörker i själen skingras, och jag andas åter fritt.

d. 18 Julii

Wilhelm, hwad är hela werlden för vårt
hjerta utan kärlek? Det samma som en Ea-
terna Magica utan ljus. Knapt har du satt
dit en lampa före än de brokigaste bilder sy-
nas på den uplysta wäggen. Och fast det in-
tet annat är än phantomer som passera för-
bi, så äro wi likwäl lyckliga i den stunden
då wi som nyfikna barn stå hänryckte wid dessa
undersyner. 3 dag kan jag icke komma ut til
Lotta; et oöndwifligt sällskap hindrar mig.
Hwad skulle jag då göra? Jag fickade min
goße dit ut, för at ändå ha en enda männi-
ska hos mig, som nalkats hånne i dag. Med
hwad otålighet jag wäntade honom tillbaka,
och med hwad glädje jag såg honom komma!
Jag hade gärna tagit honom i famn, och kysst
honom, om jag icke blygtis.

Man berättar om den Bononiske Stenen,
at då han lägges i solen, samlar han strå-
lar, hwarmed han lyser en stund in på natten.
Så war det med min goße. Öfvertygelsen
at

at hon fastat ögonen på hans kinder, hans
räckknappar, hans frage, gjorde mig allt det-
ta så heligt, så dyrbart, at jag i det ögnas-
blicket ej welat släppa honom för tusen daler.
Jag war så nöjd i hans närvaro — Skratta
för Guds skuld ej åt mig, Wilhelm; kändet
wål wara phantomer som gör oss lyckliga?

D. 19 Julii

Jag får se hånne! ropar jag om morgonen,
när jag waknar munter, och blir den sköna
solen warse. Jag får se hånne! Och sedan
har jag ingen önskan mer för den dagen. Allt,
allt försvinner för det hoppet.

D. 24 Julii

Jag har ännu ej kunnat förmoda mig til at
gå in i Er idee, at jag bör följa Ministern
til * * *. Subordination älskar jag ej stort,
och wi weta defutom något hwar at han är
en ledsam Karl. Min moder wille gärna sät-
ta mig, i activitet, säger du; jag måste le där-
åt; är jag nu ej actif? och är det icke i sjelf-
wa merket sak samma om jag plockar ärter el-
ler bönor? Utrihop går ändå ut på et och sam-
ma lappri, och en Karl som för andras skuld,
utan egen böjelse, trålar för penningar, åra,
eller hwad det wara må, är alltid en däre.

d. 24 Julii

Då du är så mån om at jag ej skal öfwer-
gifwa at teckna, wille jag håldre lämna den
saken obemålt, än säja dig, at på en tid bort-
åt är litet eller intet gjordt i den wägen.

Alldrig war jag så lycklig, än alldrig war
min känsla så intagen af naturen, ända in-
til de minsta stenar och gräs, och likwål —
jag wet ej huru jag skal uttrycka mig; min
bildningskraft är så swag, alting swäfswar i
sådan oreda för mina sinnen, at jag ej kan
binda ihop mina ideer, icke göra en teckning;
men jag inbillar mig at om jag hade ler eller
wax, skulle jag tåmligen kunna bilda det; och
warar det längre, skal jag taga mig ler och
knåda, om det ock sluteligen intet annat skul-
le bli än kakor däraf.

Lottas porträt har jag tre gånger påbegynt,
och tre gånger gått illa därifrån, hwilket så
mycket mer förtryter mig, som jag för en tid
sedan war så lycklig at träffa; nu har jag
gjort hånnes skugg-porträt, och därmed lär
jag så wara nöjd.

d. 26 Julii

Jag har redan mången gång föresatt mig
at ej så ofta se hånne. Ja, den som kunde
hålla det! Hwar dag misshyckas det försöker;
jag lofwar så heligt: i morgon skal du då
ändra

ändtelliga bli därifrån, men när den morgonen kommer, känner jag åter samma oöfvervinnerliga dragande kraft, och innan jag wet ordet af, är jag där. Antingen har hon om aftenen sagt: Ni kommer ju hit i morgon?—Hvem kan då blifwa borta? Eller är dagen så skön, jag går til Walheim, och därifrån är blott en half timas wäg fram. Jag är för långt in i atmosfären; wips är jag där! Min mormor hade en saga om et magnetberg. De skepp som kommo det för nära, miste på en gång alt sit järn, spikarne flögo ut och fastnade i berget, och det olyckliga folket omkom emellan de öfwer hwarandra störta planforna.

D. 30 Julii

Ulbert är återkommen, och jag måste ur wägen, och om han än wore den bästa, den ädlaste människa i werlden, åt hwilken jag wore färdig at i alt hänseende ge företrädet, så wore det ändå odrågeligt at wara witne til hans lycka, och se honom i besittning af så mycken fullkomlighet. Besittning!—Nog af, Wilhelm, Brudgummen är här. Det är en genom hederlig och artig karl, som man ej annat kan än hålla af. Lyckligtwis war jag ej tilstådes wid hans emottagande. Det hade sönnerslitit mit hjerta. Tänk at han är så beskedlig at han ingen gång kyst Lotta i min

närvaro! Gud löne honom därför! För den agtning han hyser för flickan, måste jag älska honom. Han wil mig wäl, men det tror jag snarare är Lottas werk, än hans egen böjelse, ty i den delen äro fruntimren sluga. När de kunna hålla twänne rivaler i godt förstånd med hwarannan, är alltid förmånen på deras sida, ehuru sällan det lyckas.

Ware huru det wil, kan jag icke wågra Albert min agtning; hans sagtmodighet sticker eljest starkt af emot min häftiga character, som icke kan twinga sig. Han har likwäl mycken känsla, och wet hwad han äger i Lotta. Han tveks ej wara fallen för elakt lynne, en last som du wet at jag framför alla andra afhjertat hatar.

Han håller mig för en Earl af snille, och mitt tveke för Lotta, mitt warmia deltagande i alt hwad hånne rör, öker hans trufus, och han älskar hånne så mycket högre. Om han ej i tyfhet då och då plågar hånne med någon liten swartsjuka, det lämnar jag därhån; åtminstone wore jag, i hans ställe, kan hånna da ej säker för djefwulens frestelse.

I alt fall är min glädje hos Lotta förlorad! Skal jag kalla det dårskap eller blindhet?— Hwad gör namnet? Saken talar sjelf.— Jag wiste alt hwad jag nu wet, långt före än Albert kom; jag wiste at jag intet anspråk kunde göra på hånne, gjorde ock intet—wäl förståendes, så wida möjligt är at wid äffändandet af så mycket behag ej hysa något slags
be

begår. Och nu är jag dåragtig nog för at göra stora ögon, när en annan kommer och tar bort fliskan för mig.

Jag får tånder och förargar mig öfwer mit elände, men jag skulle dubbelt förarga mig öfwer dem som säga at jag bör låta mig nöja, emedan det ändå ej kan bli annorlunda än det är. — Gud gifwe det folket wore långt borta! Jag tål ej höra talas dårom. — Jag löper omkring i skogar, och när jag kommer til Lotta och finner hånne sittande bredewid Albert i trågården under lössalen, och jag ej kan annat göra, så agerar jag narr, och gör en hop gycklerier. Jag ber Er för Guds skuld, sade hon åt mig i dag, intet sådant upptåg mer som i går aftons! Ni är fastlig när ni gör er lustig på det sättet. — Och emellan, jag passar på när han har at göra; knaps är jag dår; och då är jag alltid förnöjd, när jag råkar hånne ensam.

D. 8 Aug.

Kära Wilhelm, jag ber för alting! Det war wist icke dig jag mente, när jag skref: Gud gifwe de wore lång wäg borta, som säga at jag bör låta mig nöja. Jag tänkte werckeligen ej på at du kunde wara af samma tanka. Och i grunden har du rätt. Men, kära du, det är så sällan gjordt med antingen, eller i werlden; det ges öfwen så många

schatteringar på våra känslor och våra tänkfätt,
som grader emellan en krokig och en tvår näsa.

Du lär således ej ta illa up om jag med-
gifwer hela dit argument, och likwäl söker
snyga mig fram emellan antingen och eller.

Antingen, säger du, har du hopp om Lotta
eller intet. Godt! I förra händelsen, sök drif-
wa saken igenom, sök at få din önskan up-
fyld. I den senare, bemanna dig, sök at
gwärfwa en olycklig böjelse, som måste förtär-
ra alla dina krafter. Kära du, det är wäl
sagt, och — snart sagt.

Kan du wäl begära af den olycklige, hwars
lif under en hemlig ädrande sjukdom ouphör-
ligen aftynar, kan du wäl beädra af honom,
at han med en doll på en gång skal göra än-
da på sitt qwal? Och betager icke samma
sjukdom som förtär hans krafter, honom af-
wen modet at befria sig därifrån?

Nog kunde du wäl med en dylik liknelse
swara mig: hwem låter ej håldre taga af
en arm, än sätter lifwet på spel genom dröjs-
mål och råddhåga? — Jag wet intet —
Men låt oss ej affspisa hwarannan med liknel-
ser — Nog af — Ja Wilhelm, mången gång
blie jag i et ögnablick modig nog at affasta
sktet och fly, men hwart?

D. 10 Aug.

Jag kunde här leswa et det bästa, det lyck-
ligaste

llgaste lif, om jag ej wore en däre. Så önskeliga omständigheter förena sig sällan at förnöja et hjerta, som dem jag nu befinner mig uti. Ach! så wist är det at vårt hjerta gör ensamt sin lycka! At få wara medlem af en den älskwärdaste familje, at älskas af Gubben som en son, af de små som en far, och af Lotta—och sedan af den hederlige Albert, som ej förstår min lycka med minsta swartsjuka eller misnöje, som omfattar mig med upriktigaste wänskap, och älskar mig näst Lotta framför alt — Wilhelm, det är en glädje at höra oss när wi gå ut at spatsera och tala om Lotta; lösligare samtal kunna aldrig upstås, och likwäl präga de ofta tårar ut dessa ögon.

Han berättar för mig huru hannes älskwärda Mor på sit yttersta öfwerlämnade sit hus och sina barn i hannes wård, och Lotta i hans; huru sedan den stunden liksom en ny anda uplifwat hanne, huru hon i omsorg för hushållet och i rådighet blifwit en wärkelig moder, huru inter ögnablick af hannes tid försvinner utan en werksam kärlek, utan arbete, och huru hon likwäl ej förlorat det minsta af sin munterhet och glädliga lynne. Under alt detta går jag och plockar blomster wid wägen, binder krydd-qwastar och — kastar dem i den förbiflytande ån, och ser efter dem huru de sagta gunga på wägen och följa strömmen ut efter. Jag wet ej om jag skrifwit dig til, at Albert skal sätta sig ned här, och få en
 syfla

syftla med artiga inkomster ifrån hofwet, hwar
rest han är mycket ålskad. I ordentlighet och
arbetsamhet har jag sett få hans likar.

D. 12 Aug.

Det är wist, Albert är den bästa männis-
skja under solen! jag hade i går en den be-
synnerligaste scen med honom. Jag kom til
honom at taga affked, ty jag hade fått lust
at göra en resa up i bergs-bygden, hwarifrån
jag ock nu skrifwer, och som jag gick af och
an i rummet, blef jag warse hans pistoler.
Låna mig dina pistoler, sade jag, til min re-
sa. Utiför gärna, sade han, om du wil ha
beswår at ladda dem, ty hos mig hänga de
blott för syns skuld. Jag tog ned dem, un-
der det han fortfor: sedan jag en gång mått
illa för min försigtighet, befattar jag mig ej
med sådant tyg. Jag war nyfiken at höra
händelsen. Jag uppehöll mig, sade han då, wäl
et fjerdedels år hos en wån på landet, och ha-
de et par oladdade puffertar, och sof roligt.
Men en gång, om en rågnagtig eftermiddag,
då jag sitter och har ingenting at göra, faller det
mig in, jag wet ej af hward andes tillfyns-
delse, at wi kunde bli öfwerfallna, wi kun-
de behöfwa puffertarne, och kunde — du wet
ju hur man råsonerar på tok ibland. Jag
gaf dem åt betjenten at putsa och ladda dem;
han

han narras med pigorna, och wil skrâma dem, och Gud wet hur han bar sig åt, men skottet går af, och laddstocken, som ej war uttagen, träffar högra handen på en piga, och fördärwar tummen. Där måste jag höra all hânnes jâmmier, och betala fâltskâren på köpet. Vâsta wân, hwad hjälper försigtighet? Garan lærer ej utstudera sig! Det är wâl sant — Jag skal säga dig at jag älskar alt hos den människan, utom hans det är wâl sant. Förstår det sig icke af sig sjelft, utan at man behöfwer säga det, at hwar och en allmän sats lider undantag. Men han är så granlaga, at när han tror sig ha sagt något för hastadt, för mycket allmänt, eller blott til en del sant, tar det aldrig ända med at limitera och modificera, til des intet är qwar af hufvudsaken. På detta sätt kom han rätt djupt in i texten, och jag hörde til slut ej på hwad han sade, utan föll i grillet, och satte med en håstig åtbörd mynningen för pannan öfwer högra ögat. Sy då! sade Albert, i det han ryckte pistolen ifrån mig, hwad skal det til? — Han är ju intet laddad, sade jag. — Låt så wara! hwartil tjenar det ändå? fortfor han med otålighet. Jag kan intet begripa huru en människa kan wara så ursinnig och skjuta ihjäl sig sjelf. Blotta tankan upwâcker fasa.

Ach! ropade jag, är det icke besynnerliat at man altid, när man råsonerar om en sak, skal börja med at säga: det är dåragtigt, det är

är klokt, det är godt, det är ondt! Hvad vil alt detta säga? Hvarven J dårsföre ursor-
skat gärningens inre beskaffenhet? Beten J
med säkerhet utwickla orsakerna hvarsföre den
skedde, hvarsföre den måste ske? Haden J det,
så woren J ej så hastiga i Edra omdömen.

Du lär wäl medgifwa mig, sade Albert, at
wisja gärningar äro lastbara i sig sjelfwa, de må
då härröra af hvad bewekande orsaker de wilja.

Jag drog på aplarna och medgaf det. Dock,
min wän, fortsor jag, gifwas häruti och
några undantag. Det är sant at stöld är
en last, men en människja, som för at frälssa
sig och de sina ifrån en smårtesfull hungers
död, går ut och stjäl, antingen förtienar den
straff eller medlidande? Hwem wil kasta förs-
sta sten på den man som i en råttmåtig wrede
upoffrar sin otrogna hustru och hannes owär-
dige förförare? på den flickan som i en hån-
rycknings stund förlorar sig i kärlekens sköt?
Wåra lagar, dessa kall sinniga pedanter, låta
beweka sig, och hålla straffet tillbaka.

Ja det är helt annat, inwände Albert, när
en människja, betagen af sina passioner, för-
lorar sit förnufts bruk, och är at anse som druck-
ten, som ursinnig. — Ach J förnuftige! sade
jag småleende, Passion! Druckenhet! Ursin-
nighet! J stån så handfallne, så utan delta-
gande, J sediga människjor! bannen drinka-
ren, fassen för den ursinnige, gån förbi som
prästen, tacke Gud som Phariseen, för det
han

Han icke gjort Eder som en af dem. Jag har mer än en gång varit drucken, och mina passioner gå alltid nära intil ursinnighet, men jag förebrår mig intetdera, ty jag har på mit sätt lärt begripa hwaraf det kommer at alla utomordentliga människjor, som tillwåga brage något stort, något som syntes omöjligt, hafwa i alla tider blifwit utropade och ansedde som druckna och ursinniga.

Afwen så osideligt är det i allmänna lefswernet at höra ropas efter en Earl som gör en någorlunda fri, ädel och oförwäntad gärning: Earlen är drucken, han är galen, Blygens J nyktre! Blygens J wise!—Neu kommer du åter igen med dina griller, sade Albert. Alltid går du förlängt, och du har åtminstone nu orätt däri at du liknar sjelfsinord med stora gerningar, då man likwäl ej kan anse det för annat än en swaghet, ty det är ju ofelbart lättare at dö, än at ständagtigt uthårda et plågsamt lif.

Jag war på wägen at bryta twärt af, ty intet argument i werlden sätter mig så utom mig sjelf, som när någon kommer antågandes med en utsliten obetydande sentens, då jag talar af hjertat. Men jag twingade mig likwäl, emedan jag ofta hört det samma för, och ofta förargat mig däröfwer, och swarade med någon håstighet: Du fallar det swaghet! Råra du, jag ber, låt dig ej bedraga af utseendet. Et folk som suckar under en Tyranns odra-

odrägliga of, vågar du falla det swagt, när det ändteligen reser sig och sönderfliter sina fjättrar? En människja, som, när elden fattat i hans hus, känner i förskräckelsen alla sina krafter förenade i en punct, och bär utan swårighet bort bördor, som han med lugna sinnen knapt förmår röra ur stället; en som i förargelsen öfwer en tilfogad skymf spänner an med sex och öfwerwiner dem, böra dessa heta swaga? Och när man kallat spänningen stark, huru kan öfwerspänningen förhålla sig twärtom? Albert såg på mig och sade: tag icke illa up, de exempel du anför, tyckas mig ej höra hit. Kan wäl wara sade jag; man har ofta inwändt emot mig at mina slutsatser stöta på radotering. Låt of, därföre se til om wi på et annat sätt kunna föreställa of, huru en människja är til mods, som kan förmå sig at affasta den eljest så angenäma bērdan at lefwa; ty så wida våra egna känslor sträcka sig, ha wi den äran at tala om en sak, men ej vidare.

Mänskliga Naturen, fortfor jag, har sina gränser, hon kan uthårda smärta, skymf, glädje, ända til en wis grad, men asmattas så snart den öfwerskrides.

Här är altså icke frågan, om en är stark eller swag, utan om han kan uthårda tyngden af sin plåga, antingen den är moralisk eller physisk; och jag finner det äfwen så obetydligt sagt: den människjan är seg som tar lif.

lifwet af sig, som det wore obehörigt at kalla den teg som dörr i hetsig feber.

Paradoxt! älsför paradoxt! ropade Albert —
Ej aldeles så mycket som du tror, svarade jag.
Du medgifwer mig ju: wil kalla det en dödlig sjukdom som så häftigt angriper naturen, at hannes krafter bli dels förtärde, dels satte ur stånd at verka, at hon ej mer är måttig at uphjelpa sig sjelf, och genom en lycklig hwälfning sätta lifsandarne i sit wahlige omlopp.

Låt oss nu, kära du, häraf göra tillämpning på själen. Se på en människja i sin inskränkning, huru lätt allahanda intryck verka på hanne, huru ideer fastna, til des andteligen en tilwäxande passion förstör alt des sinnes lugn och undertrycker hanne helt och hållit.

Såfångt at den kallfönnige förnuftige ser med en fördragande medömkan på dennes olyckliga tilstånd; såfångt at han talar honom, lik en frisk som står wid sängen hos en sjuk, utan at kunna ingjuta i honom det minsta af sina krafter!

För Albert war detta sagt i alt för allmänna termer. Jag påminde honom om en pigga som man fort förut förtit dödd i sjön, och uprepade för honom berättelsen därom. En ung beskedlig flicka, som wuxit up tilhållen til dageligen bestända hushålls syftior, och inskränkt inom denna reänga frets, wifre af intet större nöje än at om söndags eftermiddagarne, klädd i sin tid efter annan hopsamlade granlåt, gå ut

lit at spatsfara i staden med sina lifar, och
 dansa en gång hwar högtid, och för öfrigt då
 och då squalka bort en stund med grannpi-
 gorne om anledningen til en tråta, et elakt
 rykte; hånnes eldiga natur börjar ändteligen
 känna trågnare behoswer, som genom Karlars
 smickran ökas, alla hånnes förra nöjen blifwa
 hånne allt mer och mer osmakliga, til det hon
 träffar en Karl wid hwilken en hittills obekant
 känsla fäster all hånnes häg, på hwilken hon
 nu fastar hela sin framtids hopp, glömmet
 hela werlden, ser intet, hör intet, känner in-
 tet annat än honom allena, längtar efter ho-
 nom allena. Sj fördärswad af en fåfång obe-
 ständighets tomta nöjen, går hånnes åstundar
 rätt fram til ändamålet. Hon wil höra ho-
 nom til, hon wil i en ewig förening träffa den
 sällhet som felas hånne, och på en gång njut-
 ta alla de nöjen efter hwilka hon trångtat.
 Uprepade löften som besegla wißheten af hån-
 nes hopp, tiltagna kärleks betygelser som ö-
 ka hånnes begär, upfylla hela hånnes själ;
 hon swärfwar i en dunkel föreställning, hon
 tycker sig redan ha en försmak af sin förestä-
 ende sällhet, hela hånnes själ är idel längtan,
 och när hon ändteligen utsträcker sina armar,
 at omfatta målet för sin önskan— så öfwer-
 gifwes hon af sin älsfare.—Stel, utan sans-
 ning, står hon på brädden af en asgrund;
 allt är mörker omkring hånne, ingen utsigt in-
 gen tröst, ingen aning, ty han har öfwer-
 gifwit hånne,

Hänne, han uti hwilken allena hon kände sin
warelse. Hon ser ej at hela wida werlden
står hånne öpen, hon ser ej de många som
kunna årsätta hånnes förlust, hon kån-
ner blott sig sjelf, öfwergifwen af hela werl-
den — och blind, och bekländ in i hjertat, af
sin försträckliga nöd, störtar hon sig utföre,
at döden må upsluka hånnes qwal. — Se Al-
bert, detta är så mången människjas historia,
och säj mig nu om ej förhållander är det same-
ma som med en sjukdom. Naturen finner
ingen utwäg ur de förwirrade och stridiga
Krafternes labyrinth, och patienten måste dö.

We den som kunde se håruppå, och säja:
Ach hwilken däre! hade hon wäntat, hade
hon låtit tiden werka, så hade redan hånnes
förtwiflan varit öfwer, och en annan hade
redan infunnit sig at trösta hånne. Det är
öfwen som om man sade: Ach den narren!
ligger och dör i hetfig feber! hade han wän-
tat til des han fått samla krafter, til hans
wätstor blifwit förbättrade, och blodets häfti-
ga omlopp dämpadt, så hade han ingen fara
haft, utan lefwat än i denna dag.

Albert som ej fann liknelsen nog påtagelig,
inwände ännu något mer, och ibland annat,
at jag nu talt blott om en ensaldig piga, men
huru en uplyst människja, med mindre in-
skränkt förstånd, som närmare inser sakernes
sammanshang, stode at ursäkta, det kunde
han icke begripa. Käraste wän, sade jag,
E
män

människan är människa, och den lilla gnista förstånd som den ena kan ha mer än den andra, gör hvarken från eller till, när passionerne rasta och mänsklighetens gränser tränga på alla sidor. Snarare— En annan gång mer, sade jag, och tog min hatt. Ach! mig var hjertat så fullt— Vi skildes åt, utan att ha förstått hvarannan. Men det händer så sällan i världen att den ena förstår den andra.

D. 15. Aug.

Det är dock wist at ingenting i världen gör människor så outhärliga för hvarandra som kärleken. Jag märker nog att Lotta o gärna saknar mig, och barnen ha ingen annan ideé än att jag alltid skal komma igen i morgon. I dag gick jag dit ut att stämma Lottas clavier, men jag kunde ej så företaga mig det, ty barnen lågo öfwer mig om en saga, och Lotta sjelf bad mig till slut göra dem till wilsjes. Jag skär bröd åt dem till aftenward, som de nu mera nästan så gärna taga af mig som af Lotta, och berättade dem det förnämsta af sagan om Prinsessan som uppafades af händelser. Jag lär sjelf mycket därigenom, det förstår jag dig, och jag faller i förundran när jag ser hwad intryck det gör på dem. Ibland gör jag något tillägg som jag nästa gång glömmet, strax säga de, det war icke så sist; så att jag

jag nu öfwar mig at berätta mina sagor den ena gången med samma ord och samma ton som den andra. Jag har här af lärt at en Auctor, genom en ny förändrad uplaga af sit arbete, ehuru poetiskt förbättrad den ock må wara, nödwändigst måste skada sin bok. Det första intrycket finner of willigast, människjan är så beskaffad at man kan inbilla hånne det otroligaste, men det fastnar ock strap så, at jag beklagar den som sedan bjuder til at utplåna det.

D. 18 Aug.

Är det då en nödwändigst at just det som gör människjor lyckliga, skal wara källan til alt elände? Den fulla warma känslan af den lefwande naturen, som öfwerströmmade mig med så mycken förtjusning, som gjorde hela werlden om mig til et paradys, blir mig nu en o lidelig bödel, en plågo-ande som förföljer mig hwart jag går. När jag fordom ifrån Klippan såg öfwer ålfwen och den fruktbara dalen, ända til de där kullarne, och alt hwad omkring mig war grönskade eller lesde; när jag såg bergen där borta ifrån foten ända up til högsta topparne klådde med höga lumoga trån, alla dessa dällder i sina mångfaldiga bugter öfwerkygda af de skönaste skogar, och ögat följde den sagta emellan wassen rinnande ån, och i

Deß spegel såg de mångfärgade skogar som den
 swala astonwinden gungade fram öfwer him-
 melen; när jag hörde foglarna omkring mig up-
 lifwa skogen, och såg millioner myggor dansa
 emot solens sista röda strålar, och deß sista
 förtjusande blick framlocka ur gräset den surran-
 de torndyfweln, och forlet omkring mig gjorde
 mig upmärksam på marken, och på måsan,
 som tvingar sin näring ut ur hårda klippan,
 och på lungen, som växer utefter de torra
 sandkullarne, och alt öppnade för mig naturens
 inre upwärmade heliga lif; huru emottog jag
 icke alla deßa känslor med warmt hjerta, och
 huru swäswade icke den oändliga werldens för-
 träffliga gestalt alt uplifwande för min själ!
 Ohyggliga själlar omgäfwio mig, afgrunder
 lågo för mig, skyfäll störtade ned öfwer mig,
 floder strömmade under mig, skogar och berg
 dånade! Och jag såg alla de outgrundliga kraf-
 terne i jordens djup röra sig och skapa oändligt.
 Och på jorden och under himmelen wimla nu
 alla de skapade släkten, och alt, alt är besot-
 tadt med tusentals warelser, och människjorna
 bygga sig hus och nästen och flytta tillsammans
 för sin säkerhet, och herrska i sina tankar öf-
 wer hela werlden! Usle däre! som anser alt
 så ringa, emedan du sjelf är så liten. Alt
 ifrån de otillgängliga själlarne, öfwer ödemar-
 ker där aldrig någon fot trädde, ända til det
 okände oceanens slut, wistas den ewigt skapan-
 des ande, och gläder sig öfwer hwarje stof-
 som

som förnimmer honom och Iefwer. Och huru ofta önskade jag icke då at på tranans wingar få fara öfwer det omätliga hafwet, at utur den oändeliges skummande bågare få dricka lifwets glädje, och blott ett ögnablick smaka en dropa af det wäsendets salighet som alstrar alt uti och igenom sig sjelft.

Min Bror! blotta ärindran af dessa stunder förnöjer mig, bemödandet at återkalla, åter uttrycka dessa obestrikliga känslor, uplyfter min själ öfwer sig sjelf, och gör mig mit närvarande tilstånd dubbelt smärtande.

Liksom et räckelse är bortragit för min själ, och det oändliga lifwets skådeplats förwandlas för mig uti den ewige öppna grafwens afgrund. Kan du säga: det är! då alt går förbi, då alt rullar fram så hastigt som en blyt, då så sällan någonting uthärdar hela sin bestånda warelse, och sönderkrohas mot kliporna. Det ges ju intet ögnablick som ej förstär dig, intet ögnablick då du icke är och måste vara en förstörare. Den oskyldigaste spatsergång kostar ju tusen små kråk lifwet, hwarje steg förstör de arbetsamma myrornes boningar, och nedtrampar en liten werld i en smådesfull graf. Ha! ingen af de stora sällsyna olyckor i werlden, ej den floden som följee bort Edra byar, ej de jordbäfningar som upsluka Edra städer, intet af alt detta rör mig. Nej, mig går til hjertat

Den förstörande kraft som ligger förborgad i hela naturen, hon som ingenting bildat hwilket ej skal förstöra sin medwarelse, sig sjelft. Och i min ångslan at icke begripa himmel och jord och alla de krafter som beweka naturen omkring mig, förwirras min syn; jag ser intet annat än et ewigt upslukande, ewigt idisslande wildjur.

D. 21 Aug.

Fåfångt sträcker jag mina armar efter hånne om morgonen när jag waknar up ur swärra drömar! Fåfångt söker jag hånne i min söm, när om natten en ljuflig dröm inbillar mig at jag sitter hos hånne på ången, och håller hånnes hand, och öfwerhöljer den med tusende kyskar! Ach! när jag ännu halfsofswande samlat efter hånne, och sedan waknar—utbrister en ström af tårar ur mit beklända hjerta, och jag gråter tröstlös öfwer en mörk framtid.

D. 22 Aug.

Det är olyckligt, Wilhelm, at all min werksamhet stadnadt i en orolig orklöshet; jag kan ej wara sysslös, och kan likwäl ingenting göra. Jag har ingen föreställnings kraft, ingen känsla af naturens skönheter, och böcker

tål

tål jag ej se. Allt felas när man felas sig
 sjelf. Jag swår på at jag mången gång öns-
 skar wara en dags-werks-karl, blott för at om
 morgonen då jag waknar ha en uträkning på
 den tillkommande dagen, blott et behof, en
 förhoppning. Ofta afundas jag öfwer Albert,
 när jag ser honom begrafsven i documenter
 öfwer öronen, och inbillar mig at jag skulle
 finna mig wäl i hans ställe. Redan har jag
 ofta föresatt mig at skrifwa til dig och til Mi-
 nistern, för at anhålla om en syftla wid le-
 gationen, hwilket du försäkrar mig ej skulle
 bli afflagit. Jag tror det äfwen sjelf, ty
 Premier - Ministern har alltid hållit af mig
 och länge öfwerlegat mig at jag skulle gå i tjenst;
 och för en stund samtycker jag därtill, men en
 stund därefter, när jag åter tänker därpå, och
 påminner mig sagan om hästen, som ledsen
 wid sin frihet, lät lägga sele och tyg på sig
 och blef språngförd, wet jag ej hwad jag skal
 göra. Och, fåra du! Kan hända min lång-
 tan efter ombyte är blott en inwärtas otålig
 ledsnad, som skulle förfölja mig ehwart jag
 toge wägen.

D. 28 Aug.

Det är wißt at om min sjukdom stode at
 bota, skulle detta folket ofelbart göra det. I
 dag är min födelse - dag, och i dagningen fick

Jag et litet paket ifrån Albert. Vid öppnandet föll mig strax i ögonen de blekröda rosorna som Lotta hade på när jag första gången såg hånne, och som jag några gånger bedt hånne om. Dessutom fann jag tvåanne små duodecer, den lilla Westeinska upslagan af Homer, en bok som jag så ofta önskat mig äga, för at ej behöfwa släpa med mig den stora Ernestiska på mina promenader. Se! så förekomma de min åstundan, så upsökta de alla små wänstaps tjänster, som äro tusen gånger dyrbara-re än de prunkande stänker, hvars gifwares högfärd förnedrar oss. Tusen gånger tycker jag dessa rosor, och med hwarje andedrag insuper jag ny ärindran af de sällheter, som i de så lyckliga ewigt saknade dagarne öfverflödade mig. Wilhelm, det är så! jag knorrar icke, lifwets blommor äro blott et fluggspel! Huru många förgås ej i sin knopp, utan at lämna något spår efter sig, huru få gifwa frukt, och huru få frukter blifwa mogna! Och likwål se wi oss ha nog där af, och likwål— Ach min Bror! huru kunna wi försmå, föragta de mogna frukterna, och låta dem onjutna wisna och multna bort? Ses wål!

Det är en herrelig sommar. Jag sitter ofta uppe uti frukt-träden i Lottas trädgård, med en lång stång och tar ned frukten af topparne. Hon står nedanför och samlar up.

d. 30 Aug.

Olycklige! är du icke en däre? Bedrar du dig icke sjelf? Hwärt skal det taga wägen med denna rasande passion, som aldrig tar någon ånda? Jag har ingen bön mer, utan til hånne, min förställnings kraft ser ingen annan bild än hånnes, och jag betraktar intet i werlden utan i affeende på hånne. Och detta gör mig så många lyckliga ögnablick— til des jag åter nödgas slita mig lös från hånne. Ach! Wilhelm, hwartil mit eget hjerta ofta nödsakar mig.—När jag två eller tre timmar sutit hos hånne, och måttat mig af hånnes gestalt, af hånnes åtbörder, af hånnes himmelska uttal, utspännas småningom alla mina sinnen, det mörknar för ögonen, jag hör knapt, fattar mig i halsen likt en mördare, hjertat söker med häftiga slag at hämta luft at mina försmågtande sinnen, men öfer deras förwirring. Wilhelm; jag wet ofta ej om jag är til. Och mången gång når ej min oro kan komma til utbrott, och Lotta ej unnar mig den usla trösten at på hånnes hand gråta ut mit qual, så måste jag bort! måste ut! och då går jag och drifwer omkring i bygden, utan at weta hwärt jag går. At klättra mig up på et twärbrant berg är då mit största nöje, at tränga mig fram i en owägad skog, midt igenom de råaste snar, och genom törnen som sönderriswa mig. Då blir det nå-

got bättre med mig. Något! Och då jag af
 marthet och tröst mången gång blir liggande
 under vågen, mången gång midt i djupaste
 natten, då den höga fullmånen står öfwer
 mig, i den enfliga skogen sätter mig på et krok-
 wuxit träd, för at ge någon lindring åt mi-
 na särade fötter, och slumrar in i en mattan-
 de hwila wid det dunkla stenet! Ach Wilhelm!
 Den ångsligaste klostervrå, en tagelsfjorta och
 en gördel af törne, äro då wedergwickelser
 hwarefter min själ trångtar. Farwål! Jag ser
 intet annat slut på alt detta elände än grafwen.

D. 3 Sept.

Jag måste fara! Tack Wilhelm för det
 du ändteligen bestämt min waklande föresats
 til et wisst beslut. Redan i fjorton dagar har
 jag want mig wid den tankan at öfwergifwa
 hånne. Jag måste. Hon är nu åter i staden
 hos en sin wän. Och Albert — och — ja, jag
 måste bort.

D. 10 Sept.

Det war en natt, Wilhelm! nu utstår
 jag alt. Jag ser hånne ej mer. O! hwi kan
 jag icke sitta dig om halsen, och med tusende
 tårar, tusende hänryckningar uttrycka för dig,
 Bäste

Bäste wån, alla de känslor som bestörma mit hjerta! Här sitter jag nu och hämtar lust, söker at söfwa mina uprörda sinnen, och wånstar på morgonen och solens upgång, då hästarne, komma.

Ach! hon sofwer sött, och wet icke at hon ej får se mig mer. Jag har slitit mig lös, har warit stark nog at under två timars samtal ej förråda mit uppsät. Ach, min Gud! hwilket samtal!

Albert hade lofwat mig at strax efter aftonmåltiden wara i trågården med Lotta. Jag stod på terrassen under de höga castanje-träden, och såg efter solen, som nu för sista gången gick ned för mig öfwer den täcka dalen, öfwer den lugna ån. Ofta förut hade jag här stått utmed hånne och sett samma herrliga skådespel, men nu—Jag gick af och an i den alleen som så förtjust mig; en hemlig sympharhetisk kraft hade så ofta qwarhållit mig här, innan jag ännu kände Lotta, och huru gladde wi oss icke, när wi i början af wår bekantskap hos hwarannan blefwo warse et lika tycke för detta ställe, hwilket är et af de måst romaneska som konsten danat.

Först har du emellan castanje-träden en widlyftig utsigt—Ach, jag påminner mig at jag redan, om jag ej bedrar mig, skrifwit dig mycket derom: huru de höga bokwäggarne öfwerstyggga en, huru en utmedstående häck gör alleen alt mörkare och mörkare, til des
alt

alt slutas i et öfvertäckt cabinet, där all en-
 slighetens dysterhet wistas. Jag känner än-
 nu den hemliga rysning som öfverföll mig
 när jag första gången på högsta middagen
 trädde därin, det anade mig då redan oför-
 märkt för hwad sällhet och smärta det en
 gång skulle bli en skådeplats.

Jag hade redan en half timas tid syflosatt
 mig i de ljustigt smärtande tankarne at wi nu
 skulle skiljas åt, och kan hända framdeles å-
 ter få se hwarannan, när jag hörde dem stiga
 up för terrassen; jag språng emot dem
 och fattade med rysning hennes hand och kyss-
 te den. I det samma gick månen up bakom
 en med små skog bewäpt kulle. Under det
 wi gingo och talade om allahanda, kommo
 wi oförmärkt til det dystra cabinetet. Lot-
 ta steg in och satte sig, och Albert och jag
 på hwar sin sida; men min oro tillät mig
 ej at länge sitta stilla, jag steg up, stälde
 mig framför hånne, gick fram och tillbaka,
 fattade mig åter; med et ord, jag war i et ömk-
 ligt tilstånd. Hon gjorde of upmärksamma
 på männskenets sköna werkan, som wid än-
 dan af alleen uplyste hela terrassen framför
 of, en prächtig syn, och som ännu mer up-
 höjdes af det djupa mörker som omgaf of på
 alla sidor. Sedan wi en stund suttit tysta,
 sade hon: Jag wet ej huru det är, aldrig
 går jag i männskenet utan at påminna mig mina
 afdöda wänner, aldrig utan at ha en kän-

sta af döden, och det tillkommande. Wi skola
 lefwa efter döden det wet jag, forrför hon
 med en röst som uttryckte de hereligaste kän-
 flor, men Werther, så wi se hwarannan,
 känna igen hwarannan? Hwad anar Er?
 Hwad säger ni?

Lotta, sade jag, i det jag räckte hånne han-
 den, och ögonen woro fulla af tårar, wi sko-
 la råkas! — Jag förmådde ej säga mer—
 Wilhelm, skulle hon just göra den frågan
 när jag hade detta qwäljande affed i sinnet?

Männe då våra döda wäner, forrför hon,
 weta af oss, männe de känna när det går oss wäl
 och at wi påminna oss dem med ömhet? Ach!
 min mors gestalt swäfwar beständigt för mig,
 när jag en tyst afstonsund sitter omringad
 af hånnes, eller nu mina barn, när jag ser dem
 samlade omkring mig som de samlade sig om-
 kring hånne. Jag ser med trångtande tårar
 up åt himmelen, och önskar at hon måtte stå-
 da ned et ögnablick och se huru jag håller des
 löfte jag gaf hånne i hånnes dödsstund: at wara
 en mor för hånnes barn. Hundrade gånger
 ropar jag: förlåt dyraste, om jag ej är det
 du war dem! Ach! jag gör dock alt hwad jag
 förmår, de äro likwäl klädda och födda, och
 det som är mera wärdt än alt detta, skötta
 med omsorg och kärlek. Kunde du, älsfåde
 helgon! se wår endragt, så skulle du med brin-
 nande tackfsamhet förherliga den Guden som
 du med dina sista bittra tårar bad om dina
 barns

Barns wälgång! — Så talade hon; men, Wilhelm, hwem kan säja efter hwad hon sade? huru kan den falla döda bokstafwen efterapa den himmelska andan, som talade genom hånne? Albert föll hånne wänligt i takt: Ni griper Er för häftigt an, älskade Lotta, jag wet at Er själ syflosätter sig mycket med dessa ideer, men jag ber — Ach Albert, sade hon, jag wet du glömmier aldrig de aftnar då wi suto tillsammans wid det lilla rundbordet, när min far war bortrest, och wi låtit de små lägga sig. Ofta hade du någon god bok hos dig, men sällan kom du til at läsa något däri; ty huru kunde du annat än sätta mera wärde på hånnes samtal, detta sköna, wettiga, muntra och alltid werksamma fruntimmer? Gud känner de tårar som jag så ofta utgöt inför honom, at han måtte göra mig lik hånne!

Lotta! ropade jag, i det jag fastade mig ned för hånne, tog hånnes händer, och sukade dem med tusende tårar. Lotta! Guds wälsignelse och din moders ande hwila öfwer dig! — Ach om ni hade känt hånne: sade hon, och tryckte min hand — hon war wärd at wara känd af Er. — Jag trodde at jag skulle för-gås; aldrig i werlden hade et större, et stoltare ord blifwit sagt om mig — Och fortfor hon, denna fru måste bort i sina bästa år, då hånnes yngste son ej war sex månader gammal! Hånnes sjukdom warade ej länge, hon war ro-
lig

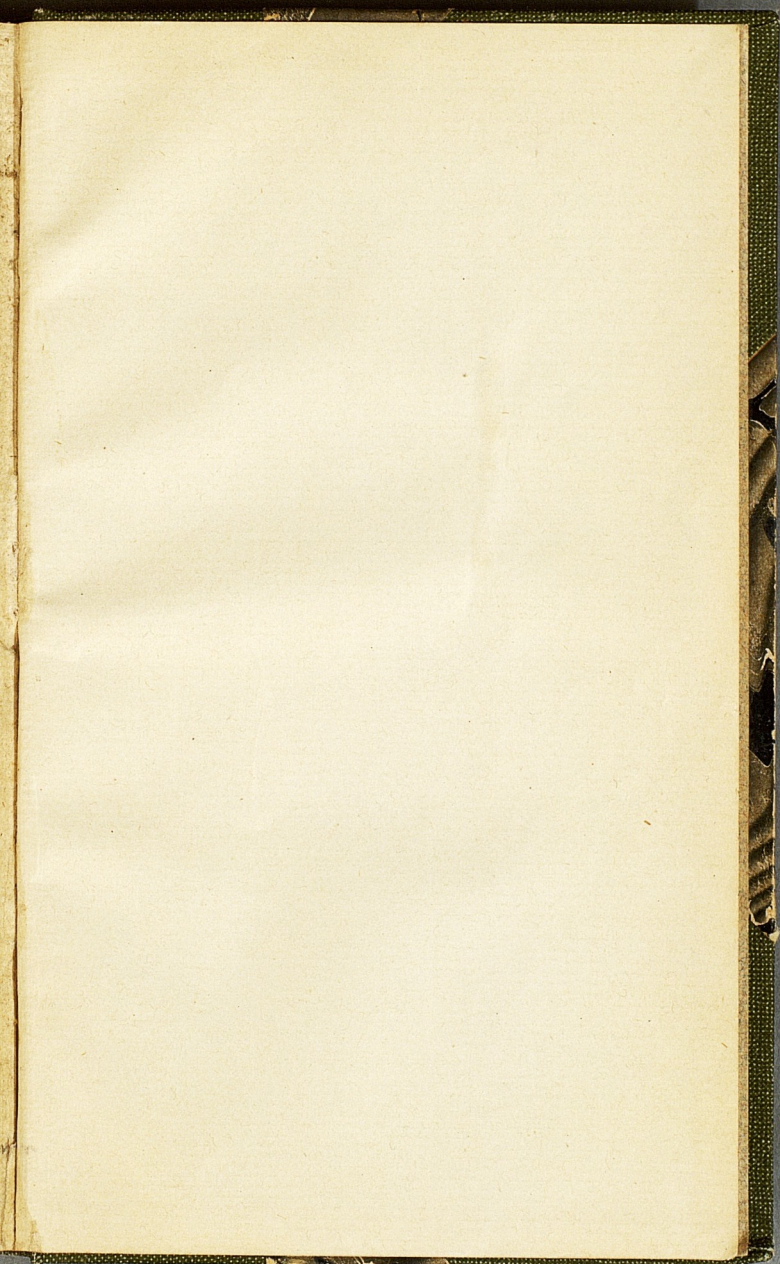
lig til sinnes, nöjd med försynens skickelse, det gjorde hånne blott ondt om hånnes barn, och i synnerhet om det späda. När hon nalkades sitt slut, sade hon åt mig: låt dem komma up; jag kallade dem in; de små kände ej sin olycka och de äldre woro utan sansning; de stodo omkring sängen, hon uplyfte sina händer och bad öfwer dem, kyste den ena efter den andra, låt dem gå, och sade til mig: war deras Mor! Jag gaf hånne min hand därpå. Du lofwar mycket, min dotter, sade han, en moders hjerta och en moders öga! Jag har ofta i dina tacksamma tårar sett at du känner hwad det wil säja. Hys för dina syston och din far en hustrus trohet och lydnad. Du är den som skal trösta honom. Hon frågade därpå efter honom, men han war utgången, at dölja för oss den olideliga ångslan han kände; mannen war utom sig.

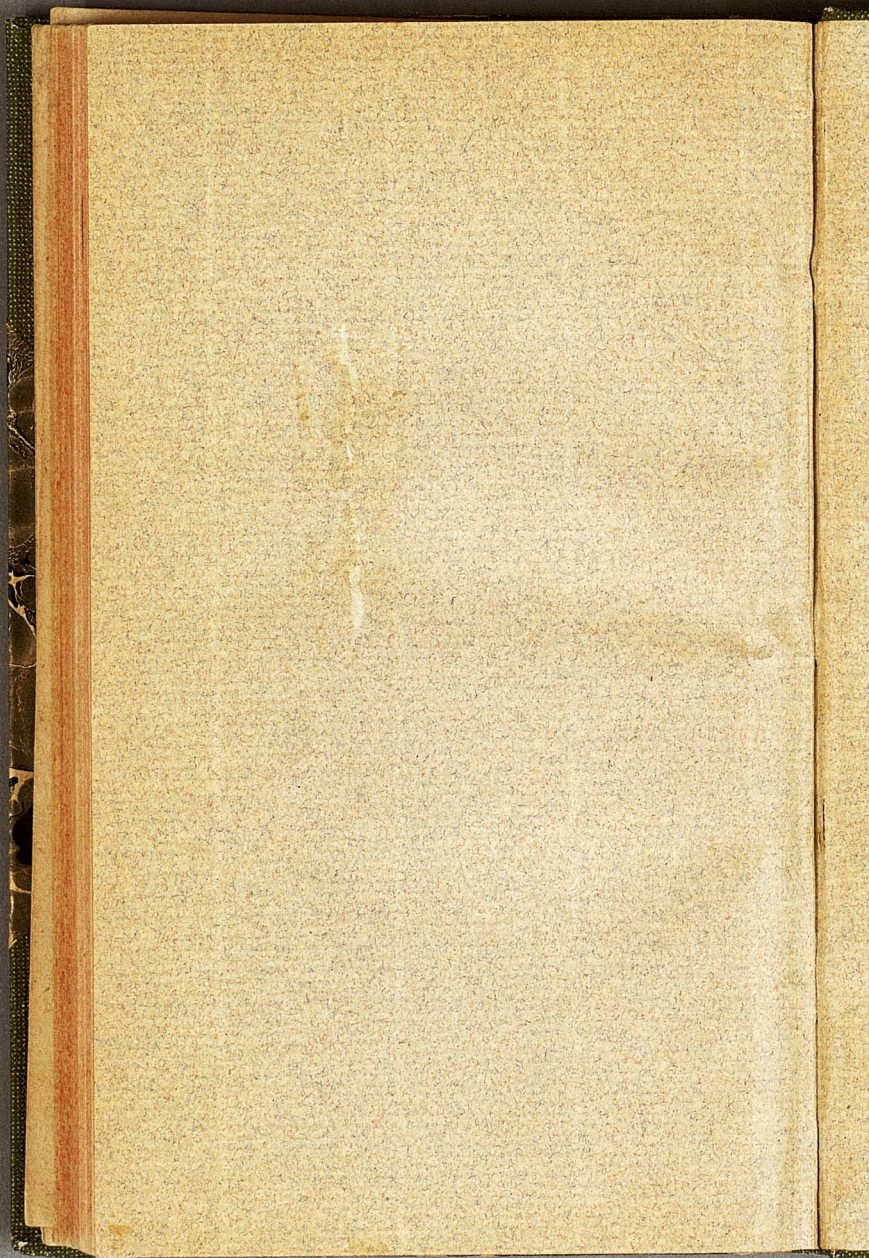
Albert, du war i rummet. Hon hörde någon gå, och frågade efter dig, och kallade dig til sig. Och när hon såg dig och mig, sade hon, med en tröstad, nöjd blick, at wi skulle bli lyckliga, lyckliga tillsammans!—Albert föll härwid Lotta om halsen och kyste hånne, och ropade: wi äro det, wi blifwa det! Den sagtomodige Albert war en helt annan människja, och jag wiste intet til mig.

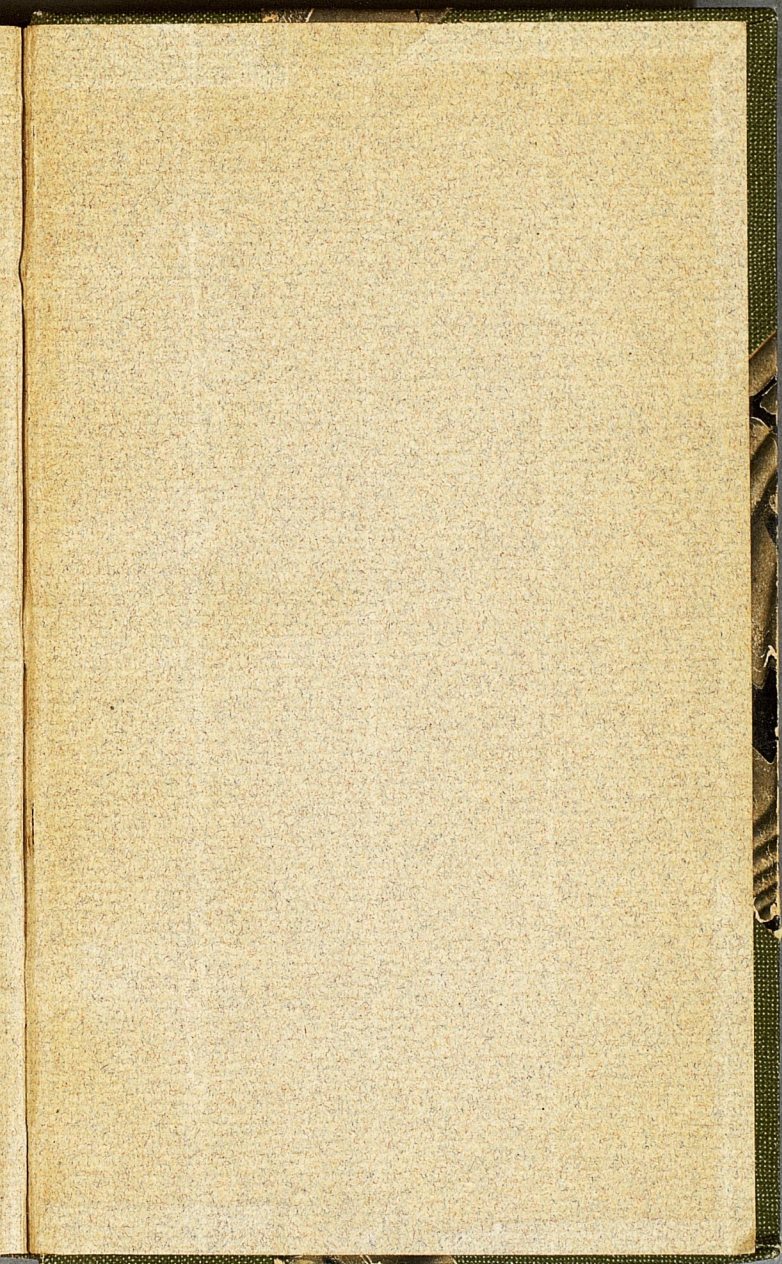
Berther, sade hon, och denna fru skal wara bortgången! Min Gud! jag tänker mången gång på huru man så låter släpa bort det färas

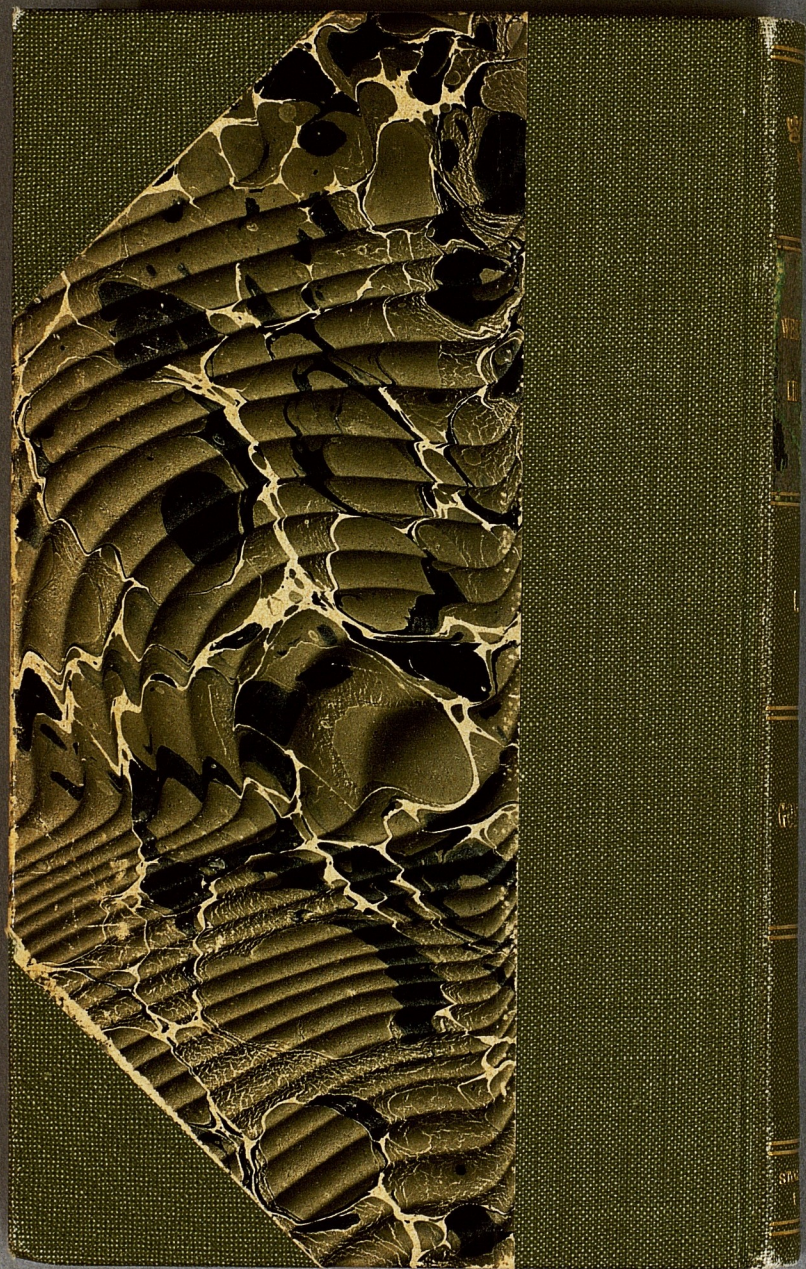
Färafte i werlden; och ingen känner det så lifligt som barn; desse beklagade sig länge efteråt at de swarta Karlarne hade burit bort mamma.

Hon steg up, jag wardt upwäckt liksom ur en dwala, jag darrade, blef sittande och hölt hånnes hand. Låt of gå, sade hon, tiden är inne. Hon wille draga sin hand undan, men jag hölt hånne fast. Wi få se hwarannan åter, ropade jag, wi råkas, under alla gestalter skola wi känna hwarannan igen. Jag går, fortfor jag, jag går willigt, men om jag skulle såja, för ewigt, uthärdade jag det ej. Farwål Lotta! Farwål Albert! wi råkas.—I morgon, tror jag, tillade hon småleende; men jag kände det i morgon! Ach hon wiste ej, när hon drog sin hand undan min—De gingo alleen igenom, jag stod qwar och såg efter dem i månskenet, och kastade mig på marken, och gret, och språng up på terrassen, och såg ännu i skuggan af de höga lindarne, en skymt af hånnes hwita klädning wid trädgårds porten; jag utsträckte mina armar, och hon förswann.

www.books2ebooks.eu